Barbara Cartland.

Duelul minţilor.

Capitolul 1.

Yolanda făcu o rugăciune şi puse florile pe mormântul mamei ei.

îi venea greu să creadă că nu va mai vedea niciodată fiinţa pe care o adorase.

De la moartea ei, plângea în somn în fiecare noapte.

Acum, însă, părea că i-au secat toate lacrimile.

Totul se întâmplase atât de repede şi de neaşteptat, încât încă se mai aştepta să-i iasă în întâmpinare de fiecare dată când se întorcea acasă.

După ce mama ei se recăsătorise, Yolanda fusese înscrisă la şcoala unei mănăstiri din preajma Parisului.

Vacanţele însă şi le petrecuse întotdeauna acasă.

Cu patru zile în urmă, când Maica stareţă o chemase la ea, se întrebase îngrijorată ce anume făcuse rău, că trimisese după ea.

Nici prin cap nu-i trecuse că putea fi un mesaj de acasă.

Maica stareţă îi dăduse vestea cu foarte multă grijă, însă cu toate acestea şocul fusese îngrozitor.

Ca şi cum se deschisese pământul sub picioarele sale.

Trecuseră împreună prin atâtea de la moartea tatălui ei, dar mama sa o făcuse întotdeauna să şe simtă în siguranţă alături de ea.

Acum, rămăsese singură.

Maica stareţă o lăsă să se reculeagă o vreme, apoi spuse cu blândeţe :

- Tatăl tău vitreg m-a rugat să-ţi transmit că te poţi întoarce acasă, să stai cu el... Din păcate, nu te-a putut anunţa la timp despre moartea mamei tale, pentru a participa la funeralii.

Yolanda oftă adânc. Tatăl ei vitreg n-o suportase niciodată. De ce dorea acum să stea cu el?

Totuşi, pentru că insistase să se întoarcă acasă, Yolanda se văzuse nevoită să se supună.

Cum călătoria fusese însă destul de lungă, profită de acest fapt pentru a reflecta la situaţia ei actuală.

Astfel, deşi se aflase în compania unei mătuşi bătrâne, care se oferise s-o însoţească, Yolanda stătuse tot timpul retrasă într-un colţ al uneia dintre banchetele compartimentului şi îşi analiză trecutul, pe care acum îl vedea într-o lumină complet nouă.

în timpul copilăriei, tatăl ei bun, contele de Longwood, care fusese cel mai arătos bărbat pe care-1 văzuse vreodată, îi păruse întotdeauna binevoitor şi fermecător.

Pe vremea aceea, considerase că niciun copil din lume n-ar putea avea părinţi mai minunaţi.

Când mai crescuse însă, reuşise să-şi dea seama şi de defectele părintelui ei, chiar dacă acest fapt nu-i ştirbise cu nimic dragostea pe care i-o purtase întotdeauna.

Deşi moştenise titlul de conte, vechi în familia lui de câteva secole, tatăl său nu primise nicio altă avuţie, deoarece cel de-al cincilea conte cheltuise mult mai mult decât ar fi fost normal pentru situaţia lui financiară, aşa că vânduse tot ce avusese vandabil : casa din Londra, pământurile de la ţară, ca şi conacul şi acareturile, plus tot mobilierul.

Astfel, tatăl şi mama ei, împreună cu ea, locuiseră la început într-o casă foarte mică din Dower, care fusese probabil închiriată la un preţ convenabil, pentru că Yolanda îşi amintea cum venea în fiecare an cineva să controleze dacă totul era intact, ca la închiriere.

Tatăl ei însă câştigase de nenumărate ori la curse şi la jocurile de noroc, sume importante de bani.

Yolandei îi veni acum în minte zâmbetul fantastic pe care-1 arbora de câte ori se întorcea acasă învingător.

- Am câştigat! Am câştigat! striga el fericit când intra pe uşă, alergând s-o îmbrăţişeze pe mama ei. Acum, putem să facem călătorii şi să-ţi cumperi cele mai extraordinare bijuterii pe care le găsim!

Mama ei accepta cadourile, pentru că ştia întotdeauna că mai devreme sau mai târziu îi vor salva, fiind vândute sau amanetate.

Singurele lucruri pe care mama sa nu se îndurase niciodată să le vândă, fuseseră halatele de atlaz pe care tatăl ei obişnuia adeseori să i le dăruiască.

- Vei fi întotdeauna foarte frumoasă, draga mea, dar vreau să fii mereu şi foarte elegantă, îi spunea el.

Pentru că mama ei îşi iubea soţul atât de mult, făcea întotdeauna tot ce-i cerea el.

în plus, era permanent foarte dulce şi afectuoasă cu el.

Apoi, Yolanda îşi aduse aminte de o seară în care tatăl ei nu câştigase la cazinou.

Când intrase pe uşă, era foarte abătut, aşa că realizaseră imediat ce se întâmplase.

- Am pierdut... N-am mai avut noroc.

- Ceri prea mult destinului, dragul meu, îi spusese mama ei, cu blândeţe. Ai câştigat abia luna trecută o sumă foarte mare de bani. Şi acum două luni la fel. Nu poţi să câştigi tot timpul.

în aceste perioade nefericite, dacă erau în străinătate, se mutau din hotelurile luxoase în care se cazaseră în altele mult mai ieftine şi se hrăneau foarte prost.

Totuşi, într-un fel sau altul, tatăl ei reuşea întotdeauna să le asigure strictul necesar.

Am avut o viaţă foarte ciudată, într-adevăr, împreună, se gândi Yolanda în timp ce trenul se apropia de Calais.

Cu toate acestea, îşi amintea cu plăcere de multe focuri pe care le vizitaseră.

Cel mai mult îi plăcuse la Baden-Baden, în Germania, un oraş incredibil de frumos.

De asemenea, o încântase şi Hamburgul, unde petrecuseră trei săptămâni.

Pe urmă, fusese extraordinar de fericită când tatăl ei câştigase la ruletă o sumă atât de mare, încât putuse să închirieze o vilă superbă la Londra, în Mayfair.

Astfel, se ivise în sfârşit posibilitatea ca tatăl ei să îşi invite prietenii la el, lucru pe care nu îl mai făcuse de foarte multă vreme.

Cu toţii se arătaseră extraordinar de bucuroşi să-l revadă, iar frumoasa contesă de Longwood fu complimentată tot timpul.

Nu după mult, părinţii săi angajaseră pentru ea o guvernantă, care începu, spre marea ei bucurie, s-o ducă în Rotten Row, pentru a vedea caii, pasiune pe care o moştenise de la tatăl său.

Peste alte câteva săptămâni, tatăl ei decisese să meargă la Paris, pentru a cumpăra cai de curse cu care să se prezinte la concursul de la Bois de Boulogne.

- Ştiu ce fel de cal e capabil să învingă la aceste curse şi vreau să cumpăr măcar unul, îi spusese el mamei sale, care-l privise cu îngăduinţă şi de astă dată.

Astfel, se duseseră cu toţii la Paris, unde se cazaseră la unul dintre cele mai elegante hoteluri.

Calul , pe care-l cumpărase tatăl ei fusese într-adevăr excepţional şi o mulţime de oameni pariaseră pe el.

Cursa se dovedise însă mult mai grea decât îşi închipuise tatăl ei, aşa că armăsarul lui nu se clasificase nici măcar în primii trei.

- Nu pot să cred una ca asta! exclamase tatăl ei la sfârşitul cursei. Calul meu a fost favoritul concursului! A fost o escrocherie!

Cuvintele lui ajunseră la urechile organizatorului cursei, care-l provocase la duel, a doua zi dimineaţă.

Mama ei era distrusă când auzise una ca asta.

- Nu se poate să ajungeţi până acolo, dragul meu. Nu te-ai mai duelat de ani de zile, iar acest francez e un expert în materie.

- Trebuie să mă comport ca un gentleman, replicase imediat contele. Nu pot să refuz.

Mama ei nu mai spusese nimic, dar Yolanda observase lacrimile care îi inundară ochii.

Astfel, a doua zi dimineaţă, se duseseră toţi trei la Bois de Boulogne, în locul unde se ţineau de obicei duelurile.

Tatăl ei nu fu omorât, dar rănile erau destul de grave.

După ce reveniseră la hotel, mama sa chemase de urgenţă un doctor, dar cu toate acestea, peste trei zile, tatăl ei intrase în agonie şi se sfârşise.

Mama sa era distrusă.

Fusese foarte fericită alături de bărbatul său, în ciuda tuturor dificultăţilor.

Cum banii rămaşi de la el nu-i ajunseră pentru a-l transporta la Londra, mama ei dispusese ca înmormântarea să aibă loc într-un cimitir modest din Paris.

- Ce vom face acum ? îşi întrebase Yolanda mama, la

plecarea de la cimitir.

- Nu ştiu, draga mea. Nu mai avem deloc bani, dar în schimb suntem datoare vândute. în primul rând, va trebui să plătim hotelul, dar deocamdată nu avem cu ce.

- Oh, mămico! exclamase Yolanda, îngrozită. Dacă ne vor

trimite la închisoare?

Contesa izbucnise şi mai tare în plâns, iar Yolanda începuse să tremure de frică.

Se întâmplase totuşi un miracol şi domnul Garrack intrase chiar atunci în viaţa lor.

Acesta locuia în acelaşi hotel cu ele şi Yolanda îl observase pentru prima oară în seara dinaintea cursei, când luase cina la masa de lângă ei.

De cum îl văzuse, îşi spusese că nu mai văzuse niciodată un om atât de urât.

Cu toate acestea, fusese fascinată de admiraţia cu care se uitase tot timpul la mama ei.

La sfârşitul cinei, tatăl său tocmai se pregătea să meargă să-şi inspecteze calul, când străinul se ridicase de la masa lui şi se apropiase în grabă de ei.

- Vă rog să mă iertaţi dacă vă deranjez, dar aş vrea să facem cunoştinţă. Numele meu este Oliver Garrack.

Contele, care era întotdeauna deosebit de amabil cu toată lumea, îi întinsese mâna şi-i spusese surâzând:

- Locuim în acelaşi hotel, nu?

- Da. Şi am fost norocos să găsesc o cameră liberă aici, pentru că am avut astfel fericirea s-o admir pe cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Mama sa îşi plecase uşor capul, roşind.

- Soţia mea e intr-adevăr foarte frumoasă, sunt de acord cu dumneavoastră, răspunsese tatăl ei, râzând. Mi-ar plăcea să întâlnesc un mare artist, care să-i facă portretul.

- E foarte ciudat, dar exact asta am vrut să vă rog să-mi permiteţi. în acest moment, se află la Paris unul dintre cei mai mari pictori în viaţă... Aş vrea să-i cer să facă portretul acestei lady, a cărei frumuseţe m-a impresionat atât de mult. în casa mea din Londra, am o colecţie importantă de tablouri realizate de cei mai mari maeştri ai lumii, dar niciuna dintre picturile mele nu sunt atât de desăvârşite ca frumuseţea dumneavoastră, milady.

- Mă flataţi, domnule, răspunsese contesa, vizibil încurcată.

- V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi accepta să vi se facă portretul, pe care să-l ţin apoi la loc de cinste în casa mea din Londra.

Yolanda îşi amintea acum privirile pe care i le aruncase mama sa tatălui ei, când domnul Garrack terminase ultima frază.

- Mă tem că nu vă putem îndeplini această dorinţă, domnule Garrack, răspunsese contele, pentru că ne întoarcem în Anglia mâine, imediat după terminarea cursei de cai.

- Şi eu mă voi întoarce mâine acasă, replicase domnul

Garrack, surâzând. V-aş ruga deci să-mi permiteţi să vă fac o vizită la casa dumneavoastră din Anglia, pentru a vorbi din nou despre această problemă. Pentru mine, va fi o onoare deosebită să adaug colecţiei mele un portret al frumoasei dumneavoastră soţii. Şi sunt convins, adăugă el surâzând, că generaţiile viitoare de iubitori ai artei vă vor fi la fel de recunoscători ca mine.

Contele îşi privise lung soţia.

Cum se înţeleseseră întotdeauna doar din priviri, contele realizase că soţia lui nu doreşte să pozeze pentru a i se face portretul şi că, de fapt, nu dorea să-l mai revadă niciodată pe domnul Garrack.

Totuşi, încercă să se comporte cu tact, aşa că răspunse:

- Oferta dumneavoastră este desigur foarte generoasă şi desigur o vom avea în vedere. Soţia mea este însă mult prea ocupată în această perioadă, pentru a putea participa la şedinţele necesare realizării tabloului.

- înţeleg, răspunsese domnul Garrack. Nu-mi rămâne atunci decât să mă rog ca într-o bună zi visul meu să devină realitate, iar portretul soţiei dumneavoastră să strălucească în colecţia mea, pe care o voi dărui, după ce voi muri, Galeriei Naţionale.

Contele îl privise impresionat, dar nu mai spusese nimic.

După ce domnul Garrack se îndepărtase, Yolanda o

auzise pe contesă şoptind soţului ei:

- Nu vreau să fiu în niciuna din colecţiile lui, iubitule... Doar într-ale tale...

Contele izbucnise în râs şi o strânsese cu putere la piept.

La o zi după înmormântarea contelui, în timp ce ea şi mama sa erau în sufrageria apartamentului pe care-l ocupau în hotelul ales de părintele său, cineva bătu la uşă, iar când mama ei deschise, i se înmânară imediat un vraf de facturi.

Revenind în sufragerie, contesa o întrebă, cu ochii în lacrimi:

- Cu ce voi plăti toate astea, Yolanda? Pot să-mi vând verigheta, dar nu voi primi destui bani pentru a achita aceste facturi.

Yolanda suspină adânc.

Tatăl ei fusese atât de sigur că armăsarul lui va câştiga cursa.

Pentru a-l cumpăra şi apoi pentru a obţine cât mai multe pariuri pe el, fusese nevoit să amaneteze aproape toate bijuteriile de preţ ale mamei sale.

Uitându-se din nou la facturi, de parcă nu putea să creadă că trebuia să plătească atât de mulţi bani, contesa exclamă:

- Ce-o să mă fac?!... Oh, iubita mea, adăugă apoi cu disperare, cum o să mă descurc?

Nici nu sfârşi bine fraza şi se auzi o altă bătaie în uşă.

Pentru că mama sa se prăbuşi plângând pe sofa, Yolanda alergă să deschidă.

Nu mică îi fu mirarea când îl văzu în faţa ei pe domnul Garrack.

Era foarte elegant, într-o ţinută sport.

Yolanda simţi că nu avea niciun chef să-i vorbească în acele momente atât de dificile pentru ele şi se enervă că îndrăznise să le deranjeze.

Astfel, fu cât pe-aci să-i închidă uşa în nas, când domnul Garrack îi spuse, cu solemnitate:

- Doresc să vorbesc cu mama ta.

- Mă tem că mama nu e pregătită să primească oaspeţi.

Atunci, domnul Garrack o dădu încet la o parte şi intră în

apartament.

Mama ei era încă pe canapea, cu capul plecat, strângând în pumni batista udă.

Domnul Garrack se apropie de canapea şi se aşeză într-un genunchi în faţa mamei ei.

- Nu mai plânge, frumoasă doamnă, îl auzi Yolanda spunând. Mă doare sufletul să te văd suferind astfel.

Pentru a nu fi indiscretă, Yolanda se retrase în dormitorul ei, însă lăsă uşa întredeschisă.

Totuşi, nu auzi nimic din ce vorbeau cei doi, doar îşi dădu seama că domnul Garrack încerca s-o convingă pe

mama ei să accepte propunerea iui.

Dacă venise să-i ceară din nou să pozeze pentru acel portret, se gândi ea, găsise cel mai prost moment posibil.

Totuşi, îşi spuse apoi că era imposibil să mai stea la Paris fără niciun ban şi la fel de imposibil să plece de acolo.

Situaţia lor părea fără ieşire.

Apoi, pentru prima dată în viaţa ei, se întrebă de ce nu aveau mai mulţi prieteni şi de ce nu păstraseră legătura cu rudele?

Din ceea ce ştia, mama sa se trăgea dintr-o familie foarte distinsă din nordul Angliei, dar ea nu fusese niciodată acolo.

Familia tatălui ei, dacă avusese vreuna, locuia probabil în Hertfordshire, unde se afla casa în care copilărise contele.

„Trebuie s-o întreb pe mama dacă nu cumva ne putem întoarce acolo, acum că situaţia noastră a ajuns aşa de disperată”, îşi spuse ea.

După un timp care-i păru Yolandei o eternitate, îl auzi pe domnul Garrack părăsind sufrageria şi îndreptându-se spre ieşirea din apartament.

- Voi comanda cina pentru ora opt, frumoasa mea lady şi te voi aştepta să soseşti împreună cu fiica ta, spuse el înainte de a se auzi deschizând uşa.

Yolanda dădu buzna în sufragerie, dar spre surprinderea ei, contesa nu mai plângea.

- Suntem salvate, iubita mea, spuse ea, îmbrăţişându-şi fiica. S-a întâmplat o minune, exact în momentul în care rNu am temut cel mai mult că vom ajunge la închisoare din cauza datoriilor.

- Ce s-a întâmplat, mămico? întrebă Yolanda, căzzând în genunchi lângă scaunul pe care aceasta se aşezase.

- Poate greşesc, răspunse contesa... Oricum, sunt sigură că mă vor condamna multe persoane... Sunt însă nevoită să accept amabila propunere pe care mi-a făcut-o domnul Garrack.

- Ce fel de propunere?...

- Pentru că doreşte atât de mult să aibă portretul meu, s-a oferit să plătească toate facturile de aici, plus biletele pentru întoarcerea în Anglia.

Contesa făcu o pauză, apoi continuă :

- Mi-a spus că ştie un pictor foarte bun, care îmi va face un portret foarte reuşit şi care a pictat până acum o mulţime de femei frumoase, inclusiv pe prinţesa de Wales şi pe doamna Lillie Langtry.

- Consider că domnul Garrack ţi-a făcut o propunere foarte amabilă.

- Da, bineînţeles. Nu cred că s-ar fi oferit altcineva să ne ajute.

Contesa făcu din nou o pauză, după care adăugă:

- Mi-a mai spus că dacă ar fi ştiut mai devreme despre moartea tatălui tău, ar fi aranjat ca trupul lui să fie trimis înapoi în Anglia, pentru a fi înmormântat în capela strămoşilor săi.

Yolanda se gândi atunci că într-adevăr nu-l mai văzuse pe domnul Garrack prin hotel din seara în care vorbise cu părinţii ei despre portret.

Probabil fusese plecat din Paris o perioadă, pentru că altfel ar fi auzit mai devreme despre duel, continuă ea să reflecteze.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, contesa îi spuse:

- Domnul Garrack s-a întors abia noaptea trecută la Paris. Când i s-a spus ce s-a întâmplat cu tatăl tău, a avut un şoc... Mi-a mărturisit că... i-a sângerat inima de durere, pentru mine...

Yolanda se gândi că probabil domnul Garrack exagerase cu această mărturisire, dar că oricum era foarte drăguţ din partea lui că se oferise să le ajute.

- Ne vom întoarce la Londra, mâine dimineaţă, Yolanda, şi nu mai vreau să mai văd niciodată Parisul şi nici vreun francez, continuă contesa şi lacrimile începură să-i inunde din nou ochii.

- Nu plânge, mămico, o imploră Yolanda. Ştii că tata nu suporta să te vadă nefericită. Sunt sigură că şi de unde e acum va avea grijă de noi şi că totul va fi bine, continuă ea, încercând să ridice moralul mamei sale.

- Da, e un adevărat miracol că domnul Garrack a apărut în viaţa noastră tocmai acum şi că e atât de generos. l-am spus că toate bijuteriile mele au fost amanetate şi că nu mai am nimic de preţ în afara verighetei. I-arn oferit-o, dar m-a refuzat.

Yolanda fu foarte bucuroasă când auzi că domnul Garrack refuzase verigheta mamei sale, pentru că ştia foarte bine că dacă ar fi rămas fără ea, ar fi suferit îngrozitor.

- Mămico, eu sunt sigură că tata ni l-a trimis pe domnul Garrack. Astfel, Nu o să ne meargă atât de rău de acum încolo, cum ne-arn temut.

Când ajunseră la Londra, domnul Garrack le luă în casa lui şi nu după mult Yolanda realiză că preluase întreg controlul vieţii lor.

- Aş fi putut să cumpăr o casă pentru voi, remarcă el într-una din zile, dar îmi place să stăm împreună. în plus, aş fi dat banii fără rost, de timp ce această casă are atâtea camere libere, iar eu nu sunt căsătorit.

Contesa se văzu nevoită să accepte şi această ofertă.

Pe de altă parte, se simţeau extraordinar de bine în luxul şi confortul de care erau înconjurate acum, în casa din Park Lane.

Pentru că erau însă în doliu, domnul Garrack nu avu un timp niciun fel de invitaţi.

După câteva săptămâni, totuşi, începu să-şi invite prietenii cei mai apropiaţi.

Acela fu momentul în care Yolanda realiză că domnul Ciarrack nu era chiar un gentleman.

Nu vorbise cu nimeni despre acest fapt, dar nu putea să nu compare comportamentul lui cu cel al tatălui ei.

De asemenea, îşi dădea seama că domnul Garrack era foarte încântat s-o aibă ca oaspete pe mama ei, nu doar pentru frumuseţea sa deosebită, dar şi pentru titlul pe care-l deţinea.

Yolanda observase acest fapt mai ales din modul în care domnul Garack le spunea mereu prietenilor lui:

- Permiteţi-mi să v-o prezint pe contesa de Longwood, care locuieşte acum în casa mea şi care nu doar că e pentru mine cea mai frumoasă femeie din lume, dar şi o prietenă foarte importantă.

Spunând acestea, domnul Garrack scotea tot timpul în evidenţă titlul mamei ei.

- îmi face plăcere să v-o prezint de asemenea şi pe fiica sa, lady Yolanda Wood, continua el cu aceeaşi emfază, accentuând întotdeauna în mod deosebit cuvântul lady.

Capitolul 2

La o lună de la venirea lor la Londra, sezonul luă sfârşit, astfel că o mulţime de persoane importante părăsiră Londra pentru a se retrage la ţară sau în Scoţia.

După ce discutară cu doi bărbaţi care se pregăteau să plece în curând la vânătoare, Yolanda se gândi că e timpul să-şi întrebe mama despre rudele lor din nord.

- Mămico, nu crezi că ar fi o idee bună să ne căutăm rudele ?

Contesa tăcu un timp, apoi răspunse :

- Trebuie, draga mea, să-ţi spun ceva foarte important despre aceste rude. Când m-am căsătorit cu tatăl tău, toată familia mea a fost foarte supărată. Părinţii mei doriseră să mă căsătoresc cu un bărbat mult mai în vârstă decât mine. Era intr-adevăr foarte distins, dar eu mă îndrăgostisem de tatăl tău. După ce ne-am căsătorit, pentru că familia mea se purta foarte rece cu el, tatăl tău a hotărât să ne retragem în sud şi să nu ne mai întâlnim niciodată cu rudele mele.

- Dar mamă, sunt convinsă că ţi-e dor de familia ta.

- Ca să fiu foarte sinceră, draga mea, pentru că am fost atât de fericită cu tatăl tău, nu m-am mai gândit niciodată la familia mea. De altfel, părinţii mei Nu au fost niciodată prea ataşaţi de mine. Eram cea mai mică dintre cei patru copii ai lor şi nu m-au prea luat în seamă.

- Ah, nu-mi vine să cred că părinţii tăi s-au comportat aşa cu tine, mămico... Şi tu şi tata m-aţi iubit întotdeauna, deşi sunt cam insuportabilă uneori.

- Nu e adevărat, draga mea... Ai fost întotdeuna o fetiţă foarte cuminte. Desigur, am fi vrut să avem şi un băiat, care să moştenească titlul tatălui tău, dar te-am iubit întotdeauna din tot sufletul.

Contesa tăcu din nou un moment, apoi continuă:

- Abia ieri am realizat că nu mai e nimeni care să moştenească titlul, după moartea tatălui tău... Verii pe care i-a avut şi care ar fi putut prelua ştafeta au fost omorâţi în lupta dusă cu generalul Gordon, la Khartoum.

- Da, este foarte trist, mămico... Dar ce se va întâmpla de acum încolo cu casa şi cu tot ce ar fi trebuit să

moştenească viitorul conte?

- Domnul Garrack se ocupă de această problemă. Nu ştiu dacă noi două putem avea permisiunea să locuim acolo, de timp ce nu mai trăieşte cel în drept, dar sunt sigură că nici Nu am putea s-o întreţinem, de timp ce nu avem niciun venit.

- Chiar nu avem alţi bani în afară de cei pe care ni-i dă domnul Garrack ? întrebă Yolanda, cu voce scăzută.

- Nu, draga mea şi mă simt foarte prost că am ajuns în situaţia aceasta. în acelaşi timp, el ne dă totul cu mare plăcere, pentru că e foarte fericit să stea cu noi. Nici nu îndrăznesc să-i spun că am vrea să locuim în altă parte.

Yolanda nu spuse nimic, dar ar fi fost mult mai bucuroasă dacă nu l-ar mai fi văzut, pentru că nu-l plăcuse deloc, niciodată.

Era ceva în modul lui de a fi care o făcea să nu se simtă în largul ei când erau împreună.

De pildă, când îi spunea că trebuia să aibă gijă de ea ca şi cum ar fi fost fiica lui.

De câte ori îl auzise spunând acestea, abia se abţinea să nu-i răspundă că nici într-o mie de ani Nu ar fi posibilă o astfel de situaţie.

Astfel, îi replica întotdeauna cu politeţe :

- Sunteţi foarte amabil, domnule Garrack.

Totuşi, din expresia ochilor lui reieşea permanent, foarte clar, că îi cunoştea adevăratele sentimente.

Aşadar, nu peste mult timp încercă s-o convingă pe contesă că era absolut necesar s-o trimită undeva pentru a-şi continua studiile.

Dată fiind situaţia în care se aflau, contesa nu îndrăznise să-l contrazică, aşa că domnul Garrack descoperise curând că cea mai bună şcoală pentru copiii aristocraţilor se afla undeva lângă Paris şi aparţinea de o mănăstire.

Maica stareţă de acolo accepta doar fiicele celor mai nobile familii din Europa.

Yolanda nu era obişnuită să protesteze, astfel că nu spuse nimic nici de astă dată şi foarte curând se trezi în drum spre Franţa, însoţită de una dintre secretarele domnului Garrack şi de curierul acestuia.

Imediat ce ajunse la mănăstire, Yolanda constată că regimul de viaţă era destul de spartan, însă condiţiile de studiu erau absolut minunate.

Profesoarele fetelor nu erau doar călugăriţe, ci şi preparatoare venite de la cele mai vestite şcoli din Europa.

Astfel, programa era axată foarte mult pe învăţarea limbilor străine, dar şi pe muzică, arte plastice, istorie şi alte cursuri care să asigure elevelor însuşirea unor cunoştinţe generale foarte solide.

Pentru că era deosebit de inteligentă, Yolanda învăţa cu plăcere la fiecare materie, iar rezultatele obţinute o entuziasmară de-a dreptul pe mama ei.

„Sunt atât de mândră de tine, draga mea ", îi scria contesa întotdeauna... „Tatăl tău ar fi fost la fel de mulţumit de rezultatele tale, dacă ar fi trăit, deşi mă îndoiesc că ar fi putut să te întreţină la o astfel de şcoală. îi sunt foarte recunoscătoare domnului Garrack că a făcut acest lucru pentru tine... îţi trimite dragostea lui şi te informează că darul pe care ţi l-a pregătit pentru sfârşitul trimestrului te aşteaptă."

Yolanda însă, hotărî atunci să nu mai accepte nimic în plus de la el.

Nu-l putuse suporta niciodată, deşi mama ei îi vorbise întotdeauna despre el doar în cei mai elogioşi termeni.

Când contesa îi scrisese că domnul Garrack o ceruse de soţie şi că acceptase, Yolanda nu fusese deloc surprinsă.

„ Nu voi mai putea iubi desigur niciun alt bărbat aşa de mult cum l-am iubit pe tatăl tău, dar iubita mea, trebuie să mă gândesc la viitorul tău. Ştii foarte bine că nu avem nici bani, nici casă şi nici unde să mergem... Domnul Garrack a fost atât de bun cu noi, încât m-aş simţi de-a dreptul ingrată dacă nu m-aş strădui să-l fac cât de fericit pot. Mi-a promis că te va trata întotdeauna cum şi-ar fi tratat propria fiică şi că îţi va asigura o viaţă fericită şi lipsită de griji".

Contesa continua apoi pe pagini întregi să-l laude pe domnul Garrack şi să-i explice Yolandei cum trebuie să se poarte cu el pentru a-şi arăta recunoştinţa, apoi încheia:

„ Ştim amândouă că nimeni nu-l va putea înlocui niciodată pe tatăl tău în sufletul nostru, dar sunt sigură că domnul Garrack ne vrea tot binele din lume.

A ta iubitoare,

Mama. "

Yolanda ar fi vrut să-şi poată contrazice mama cu privire la domnul Garrack, dar nu putea.

în anul acela, se dusese acasă atât în vacanţa de vară, cât şi în cea de Crăciun.

De fiecare dată, mama ei îi păruse din ce în ce mai îmbătrânită.

Nu era desigur atât de fericită cum fusese cu tatăl ei, dar avea o viaţă îndestulată.

Nu era nevoie decât să facă aluzie la vreun obiect pe care şi-l dorea şi domnul Garrack i-l cumpăra imediat, indiferent cât de mult l-ar fi costat.

De asemenea, era foarte generos şi cu Yolanda.

Astfel, îi cumpărase o mulţime de haine foarte elegante, un pian - pentru că învăţase la şcoală să cânte destul de bine la acest instrument - plus un cal pe care şi-l dorise foarte mult.

La câteva luni de la căsătoria cu mama ei, domnul Garrack cumpărase o casă la ţară.

- Nu s-a gândit înainte că ar avea nevoie de aşa ceva, pentru că era întotdeauna foarte ocupat, îi spuse contesa.

- Dar cu ce se ocupă, mămico ? M-am întrebat de multe ori de unde are atâţia bani.

- A muncit din greu pentru ei, iubito. Se trage dintr-o familie de oameni săraci, dar acum e unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară.

- Eşti sigură că aşa este ?

- Asta mi-a spus el, draga mea, şi după modul cum cheltuieşte banii, sunt convinsă că e multimilionar.

într-adevăr, ar fi fost greu de crezut că erau multe persoane în Anglia care să aibă mai multe bijuterii decât avea acum mama ei.

Yolanda fusese foarte uimită când le văzuse pentru prima oară în seiful din dormitorul mamei sale.

Cu toate acestea, continua să nu-l suporte pe domnul (iarrack, deşi Nu ar fi putut să spună cu exactitate de ce.

Simţea doar că nu era ceea ce părea să fie.

Cum pot să fiu atât de proastă? se întrebă ea când primi cadoul de Crăciun: o haină superbă de blană, un colier de perle originale şi încă doi cai superbi pe care să-i călărească după voia ei.

„De ce nu-l pot îndrăgi?...”

Totuşi, pentru că mama ei era fericită, încercă şi ea să se arate bucuroasă de cele primite.

Până în acel moment, domnul Garrack comandase trei portrete de-ale mamei sale şi fiecare dintre ele fusese executat cu un talent uimitor de trei artişti faimoşi.

Totuşi, domnul Garrack declară că niciunul dintre ei nu reuşise să redea cu adevărat marea frumuseţe a soţiei sale, aşa că începu să caute un alt pictor care să realizeze încă un portret.

Casa de la ţară era mai mare decât toate casele în care stătuse ea până atunci, dar domnul Garrack nu optase de astă dată pentru un mobilier antic.

Astfel, Yolanda nu reuşise să se simtă bine acolo.

„Poate mă voi obişnui cu timpul cu acest gen de casă", îşi spuse ea oftând, dar îi ceruse mamei ei să plece de acolo după doar câteva zile.

După moartea mamei sale, tatăl ei vitreg se retrăsese însă acolo, aşa încât când trimisese după ea fusese nevoită să meargă unde se afla el.

Modul cum o primise domnul Garrack şi de astă dată o făcu pe Yolanda să se ruşineze de toate gândurile ei rele cu privire la el.

- Am trimis după tine, îi spuse el îmbrăţişând-o, deoarece ştiu că ţi-ai terminat şcoala. Cum Nu ai reuşit să vii la funeraliile mamei tale, mi-am spus că eşti nerăbdătoare să-i vezi măcar mormântul.

- Sunteţi foarte amabil, răspunse Yolanda ca de obicei, dar nu putu să-şi ridice ochii spre el din cauza privirilor lui iscoditoare.

Nu se văzuseră de mai bine de şase luni.

- Eşti foarte frumoasă, îi spuse el într-un târziu. Nu la fel de frumoasă cum a fost mama ta, dar destul pentru a întoarce capetele tuturor bărbaţilor după tine.

Yolanda nu răspunse.

Ca de obicei când îi vorbea astfel, starea de inconfort pe care o simţea permanent în preajma lui se accentua şi mai mult.

Era ca şi cum ar fi cântărit-o pentru a-i stabili valoarea în bani şi avea un sentiment de degradare înfiorător.

- Acum că mi-am încheiat studiile, spuse ea pe un ton de

conversaţie, aş vrea să-mi găsesc ceva de lucru.

Se gândise de multe ori la acest fapt înainte şi ajunsese la concluzia că i-ar plăcea să conducă un orfelinat, sau un azil pentru bătrâni.

Domnul Garrack izbucni în râs.

- Dar tu Nu ai nevoie să munceşti, draga mea. M-am gândit ce vei face de acum încolo şi sper că o să fii de acord. Vom vorbi însă despre asta mai târziu.

Yolanda căzu pe gânduri...

în mod sigur nu putea fi ceva pe gustul ei, de timp ce era o alegere a lui, îşi spuse apoi, frământându-şi inconştient mâinile.

Stând acum tăcută lângă mormântul mamei ei, Yolanda se rugă cu disperare, cerându-i s-o ajute.

- Ce mă voi face acum aici, dacă tu nu mai eşti? Când erai cu mine, vorbeam despre toate... Am fost atât de fericite întotdeauna că suntem împreună...

Yolanda oftă apoi adânc.

- Mă tem, iubita mea, să stau singură cu domnul Garrack. Nu ştiu exact de ce, dar mă tem foarte tare. Te rog, ajută-mă, mămico... Am nevoie disperată de ajutorul tău... Şi... repede...

Cum nu primi niciun răspuns, Yolanda începu să plângă.

Totuşi, fiind atât de inteligentă, realiză imediat că ceea ce trebuia să facă era să-şi alcătuiască un plan şi să acţioneze fără întârziere.

Astfel, luă decizia să plece de lângă tatăl ei vitreg cât mai repede posibil.

Dar unde să se ducă?

Ce să facă?...

Nu-şi putea însă răspunde la niciuna din aceste întrebări.

Capitolul 3

Când se întoarse în casă, Yolanda se duse direct în sufragerie, unde obişnuia altădată să stea cu mama ei.

Imediat ce intră, fără să ştie de ce, se aşteptă să fie întâmpinată de mama ei, cu zâmbetul ei cald dintotdeauna.

Astfel, fu foarte dezamăgită când nu găsi decât o tăcere adâncă şi o atmosferă îngrozitor de rece.

Pe urmă simţi nevoia să se aşeze la masa de scris la care o găsise de multe ori pe mama ei.

După câre, deschise unul dintre sertare şi cum găsi acolo scrisorile pe care i le trimisese ea din Franţa, începu să le citească.

La sfârşit, fu uimită de exactitatea cu care descrisese toate evenimentele importante din viaţa ei de şcolăriţă.

Apoi se gândi că, într-un fel, beneficiaseră astfel amândouă astfel de înalta educaţie pe care o primise ea.

După ce puse scrisorile la loc şi închise sertarul, Yolanda se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră.

în faţa ochilor ei se întindea grădina imensă, cu florile ei multicolore, iar mai departe, peluza cu verdele ei de smarald.

Era încă un exemplu de ceea ce puteau să facă banii.

Apoi se gândi că nu degeaba tatăl ei vitreg se zbătuse să aibă mulţi bani.

E atât de bogat... Atât de bogat... Dacă tata ar fi avut măcar o mică parte din banii pe care-i avea domnul Garrack, ar fi putut să restaureze castelul primit moştenire şi să se stabilească acolo.

Yolanda era sigură în acel moment că mama ei se gândise şi ea de multe ori la acest fapt, văzând cât de mulţi bani treceau prin mâinile domnului Garrack...

Cu tatăl ei, îşi spuse Yolanda, se întâmplase de atâtea ori să nu aibă în casă nici măcar o liră, zile întregi.

Dar, îşi continuă ea şirul gândurilor, nu trebuie să mai fiu preocupată de trecut... Va trebui să găsesc o soluţie pentru un viitor care să-mi fie pe plac.

- Ştiu că şi tu m-ai fi sfătuit la fel, mămico, şopti ea, oftând adânc.

în acel moment, uşa sufrageriei se deschise larg şi unul din servitori intră zâmbind înăuntru.

- Stăpânul vrea să ştie, domnişoară, dacă doriţi să staţi puţin de vorbă cu el, în birou.

- Bineînţeles, răspunse Yolanda, şi se îndreptă grăbită spre birou.

înainte de a ajunge acolo, nu putea însă să nu se întrebe ce anume dorea domnul Garrack să discute cu ea.

Probabil de aceea o şi chemase acasă... Să-i propună un plan...

Yolanda bătu încet la uşă şi când domnul Garrack răspunse, intră cu sfială.

încăperea era deosebit de spaţioasă şi mobilată cu mult gust.

Pereţii erau plini de tablouri valoroase, iar ornamentele de pe rafturi şi de pe birou erau toate piese de muzeu.

Yolanda îşi aminti atunci că în momentul în care văzuse pentru prima dată casa domnului Garrack, fusese uimită de bunul-gust desăvârşit care domnea peste tot.

Aflase apoi că pentru amenajarea locuinţei domnul Garrack ceruse ajutorul câtorva experţi londonezi, iar el plătise doar facturile.

Acum, stătea aşezat la un birou foarte frumos, stil George.

Deasupra căminului era un tablou pe care Yolanda nu-l mai văzuse niciodată. Ultimul portret al mamei ei.

Yolanda închise cu grijă uşa în urma ei şi se îndreptă spre tatăl ei vitreg, care o privea într-un mod foarte ciudat.

- Aţi dorit să mă vedeţi...

- Da, ia loc, te rog, spuse el, indicându-i un scaun.

Yolanda se supuse, dar îşi întoarse privirile spre portretul

mamei sale, cerându-i în gând ajutor.

-Ai spus că ţi-ar plăcea să ai cu ce să-ţi ocupi timpul, nu? Ei, bine, am o slujbă foarte interesantă pentru tine şi sper că eşti destul de inteligentă pentru a nu mă refuza.

Yolanda fu foarte surprinsă de modalitatea cu totul nouă pentru el în care i se adresase.

Dar, ca şi cum ochii mamei sale din portretul de deasupra căminului o implorau să accepte orice i-ar propune el, pentru a se dovedi recunoscătoare, cum se cuvenea după tot ce făcuse pentru ele, Yolanda răspunse:

- Sper să vă pot îndeplini orice dorinţă, dar mai întâi aş vrea să vă mulţumesc pentru posibilitatea pe care mi-aţi oferi t-o de a-mi desăvârşi studiile.

- Mă bucur că acum eşti capabilă să vorbeşti mai multe limbi străine, replică domnul Garrack. Te felicit. Sunt convins că ai muncit din greu pentru rezultatele frumoase pe care le-ai obţinut.

- M-am străduit, replică Yolanda, şi nu pot decât să vă mulţumesc din nou pentru că m-aţi trimis la o şcoală atât de hună.

- Ceea ce îţi voi cere acum să faci, îţi va solicita mai mult inteligenţa decât cunoştinţele.

Yolanda îl privi cu ochii măriţi de uimire, dar nu spuse nimic.

- în seara aceasta vom avea un oaspete foarte important. Se numeşte Jack Harpole şi este, ca şi mine, deosebit de interesat în dezvoltarea industrială modernă.

- Cred că vorbiţi despre aşa-numita revoluţie industrială.

Domnul Garrack îşi ridică surprins sprâncenele:

- Ai auzit deja despre toate acestea? Şi eu care am crezut că la şcoala ta ai învăţat doar lucruri care să nu obosească prea mult mintea frumoaselor tinere trimise acolo.

- Francezii se implică mai mult decât alte popoare în promovarea noului. Călugăriţele de la şcoala noastră ne-au ţinut o serie întreagă de cursuri despre industria modernă şi despre ţările care se implică la ora actuală în dezvoltarea acesteia.

- Sunt foarte plăcut surprins, Yolanda. Deci, vei înţelege foarte bine ceea ce-ţi voi cere.

- Ce anume?

- Cred că la ora actuală industria oţelului va prinde aripi.

Acest metal se va folosi cu siguranţă tot mai mult şi la construirea navelor.

- NU aş fi crezut că veţi fi interesat vreodată de domeniul naval.

- Sunt interesat de tot ce mă poate ajuta să fac bani, răspunse domnul Garrack râzând.

Făcu o scurtă pauză, după care continuă:

- Prietenul meu, pe care-l vei cunoaşte în această seară, e interesat să cumpere o companie navală. Dar nu ştiu cât ar fi dispus să investească.

- Nu l-aţi întrebat?

- Cred că nu m-ai înţeles. Vreau să cumpăr eu cele mai importante companii navale, de aceea trebuie să ştiu cât este dispus să ofere... Trebuie să le obţin eu, nu el...

Yolanda continuă să-l privească fără să spună însă nimic,

pentru că nu reuşea să înţeleagă, deocamdată, ce intenţii

avea.

Astfel, domnul Garrack continuă :

- Prietenul meu, domnul Harpole, nu ştie că sunt decis să mă implic în acest gen de afaceri. Ne cunoaştem de multă timp, aşa că vine doar să-i dau nişte sfaturi cu privire la compania pe care vrea s-o cumpere.

- Şi nu vă pasă ce va spune când îşi va da seama că vreţi să-i oferiţi acestei companii un preţ mai mare, ca s-o obţineţi

pentru dumneavoastră?

- Se va supăra, desigur, dar nu e nicio problemă, pentru că se va întoarce în Canada, unde lucrează acum.

- Da, am înţeles, răspunse Yolanda încercând să surâdă. Sper că veţi avea succes în afacerile pe care doriţi să le începeţi.

- Asta va depinde de tine.

- De mine ? Cum aşa?...

- Despre asta vreau să discutăm acum.

Yolanda îl privi uimită.

- Mâine-seară, la cină, continuă domnul Garrack, îi voi oferi prietenului meu cel mai bun vin pe care-l am în pivniţă. De asemenea, nu va lipsi şampania, vinul de Porto şi lichiorul. După ce-ţi vei bea cafeaua, te vei retrage, aşa cum făcea mama ta întotdeauna. Vei merge în camera domnului Harpole... Nu are valet, iar servitorii mei vor fi cu toţii la bucătărie.

- Şi ce doriţi să fac? întrebă Yolanda, din ce în ce mai uimită.

- Vreau să controlezi bagajele domnului Harpole.

- Dar... nu pot să fac aşa ceva!

- Iţi voi da o cheie specială cu care să deschizi valizele, adăugă domnul Garrack ca şi cum Nu ar fi auzit-o. Va trebui să arunci o privire asupra documentelor de la compania

navală Doxford, pe care domnul Harpole le are cu siguranţă acolo. Apoi, va trebui să-ţi notezi, cât mai repede cu putinţă, tot ceea ce ai aflat din actele respective. Pe urmă, vei merge în camera ta şi te vei culca.

- îmi cereţi să vă spionez prietenul, remarcă Yolanda, oftând. Niciun gentleman şi nicio lady nu se poate preta la aşa ceva.

- Ceea ce ţi-am cerut e de fapt o afacere... Acest gen de afaceri se practică în toată lumea. De timp ce vreau să fac o ofertă mai mare pentru compania de vapoare despre care ţi-am vorbit, trebuie să ştiu cât a oferit domnul Harpole şi dacă respectiva companie a acceptat sau a refuzat oferta lui.

- Aveţi deci de gând să oferiţi acelei companii mult mai mulţi bani decât prietenul dumneavoastră?

- Bineînţeles.

- Mă tem că nu pot face ceea ce-mi cereţi.

- De ce? întrebă domnul Garrack, furios.

- Pentru că ar fi o trădare! Sunt sigură că dacă l-aţi întreba pe domnul Harpole câţi bani a oferit companiei navale pentru a o cumpăra, vă va spune.

Domnul Garrack izbucni într-un râs sarcastic.

- Draga mea copilă... Ce puţine lucruri ştii despre lumea în care trăim şi cât de naivă eşti ! Bineînţeles că domnul Harpole o să-mi spună o cifră, dar dacă îţi închipui că o să cred ce îmi spune, înseamnă că eşti de-a dreptul prostuţă.

- Vă temeţi că nu v-ar spune cifra reală?

- Bineînţeles că nu-mi va spune adevărul. Suntem amândoi oameni de afaceri şi ştim foarte bine cum se petrec lucrurile în lumea asta.

Yolanda nu răspunse, aşa că domnul Garrack continuă:

- Poţi să fii sigură că va face tot posibilul să scape de concurenţa mea, dacă va bănui că sunt şi eu interesat să cumpăr compania.

- Totul îmi pare atât de josnic...

- Nimeni nu va şti, în afară de noi doi, la ce tehnici am recurs pentru a afla ce doresc.

- Cred că mama Nu ar fi fost de acord să mă implic în aşa ceva.

- Mama ta, pe care am adorat-o, nu se pricepea deloc la afaceri, dar ştii foarte bine că m-a susţinut întotdeauna în tot ce am făcut. Dacă i-aş fi cerut ce îţi cer ţie acum, nu s-ar fi opus nici măcar o clipă.

Yolanda nu putea să nege acest fapt, aşa că răspunse:

- Da, poate, dar tatăl meu nici la cărţi nu trişa niciodată.

- Dacă ar fi făcut-o măcar din când în când, ar fi fost un om bogat şi când a murit ţi-ar fi lăsat o avere frumuşică.

Yolanda îşi plecă privirile şi nu mai făcu niciun

comentariu.

- Să nu mai discutăm fără rost... Uite cheia cu care să deschizi valizele domnului Harpole.

Spunând acestea, domnul Garrack scoase din sertarul biroului un şperaclu şi i-l înmână.

Yolanda scutură cu putere din cap.

- îmi pare rău, dar nu pot să fac nimic din ceea ce ar şoca o persoană respectabilă.

Domnul Garrack o privi lung, apoi spuse calm:

- Dacă aceasta e hotărârea ta, bineînţeles că o voi respecta. Sper însă că vei găsi atunci un loc unde să-ţi poţi expune principiile de viaţă fără să încurci pe nimeni. De altfel, sunt destule firme care angajează persoane mai mult pentru modul cum arată, decât pentru mintea lor. Cum eşti destul de drăguţă, sper că nu va trece mult şi-ţi vei găsi un serviciu. Totuşi, nu crezi că până vei avea salariul tău va trebui să stai undeva şi să ai ce mânca?

- Vreţi să spuneţi că mă veţi alunga şi că nu-mi veţi mai da niciun ban, dacă nu voi face ce mi-aţi cerut?

- Am făcut deja destul de mult pentru tine, dar văd că nu eşti pregătită să-mi fii recunoscătoare pentru asta. Nu văd de ce mi-aş mai cheltui inutil banii, continuând să te ajut.

- Dar ştiţi foarte bine că Nu am niciun ban şi nici unde să mă duc! replică Yolanda, disperată.

Domnul Garrack se aşeză din nou la biroul lui.

- Nu mă priveşte, deşi ştiu că mama ta ar fi foarte supărată dacă te-ar vedea umblând pe străzi neînsoţită şi fără să ai un loc unde să-ţi pui capul.

- Cum puteţi să fiţi atât de crud? exclamă Yolanda, izbucnind în plâns. Ştiţi cât de supărată ar fi mama dacă v-ar auzi vorbindu-mi aşa.

- Şi eu sunt supărat că trebuie să mă comport aşa cu tine, dar în acelaşi timp, nu putem să trăim sub acelaşi acoperiş, atâta timp cât îmi dezaprobi acţiunile. Consider că eşti o ingrată şi că mi te opui.

Yolanda fu nevoită să recunoască faptul că pierduse bătălia.

Aşadar, murmură abia auzit:

- Bine, domnule Garrack. Ştiţi că Nu am posibilitatea să duc o bătălie cu dumneavoastră, aşa că aţi câştigat. Voi face ce mi-aţi cerut.

- Am sperat să vii la gânduri mai bune, spuse domnul Garrack şi, luând cheia pe care o pusese cu câteva minute mai înainte pe colţul biroului, o întinse spre Yolanda.

Aceasta o luă, suspinând adânc.

- Vom uita convorbirea noastră de astăzi, Yolanda, pentru că de acum încolo vei şti ce ai de făcut pentru a reuşi să ne înţelegem.

Spunând acestea, domnul Garrack se ridică de la birou, spunându-i zâmbind :

- Acum e cazul să-ţi ofer darul pe care l-am pregătit în cinstea sosirii tale. Sper să-ţi placă.

- Da?... Ce anume? întrebă Yolanda, făcând un efort supraomenesc pentru a continua să discute cu ei.

- E un cadou foarte special... Un cal arab, care are nevoie de un expert în călărie.

- încă un cal? întrebă ea, surprinsă cu adevărat.

Da. Am considerat că un dar ca acesta te va bucura cel mai mult.

- Da, într-adevăr, e un dar care mă bucură foarte mult. Mulţumesc, răspunse Yolanda, străduindu-se să zâmbească.

Ştia că ar fi fost cazul să-l sărute pe obraji, dar pur şi simplu îi era cu neputinţă s-o facă.

Astfel, se grăbi să-J întrebe:

- Putem să mergem să-l vedem chiar acum ?

- Desigur, răspunse el şi Yolanda fu nevoită să recunoască faptul că domnul Garrack dovedise încă o dată cât era de mărinimos făcându-i acest dar.

Iubind atât de mult caii, Yolanda nu putu decât să-i mulţumească.

Cât timp fusese la mănăstire, îi lipsiseră foarte mult plimbările călare.

în drumul spre grajduri, nu putea să nu se gândească la l.iptul că-şi vânduse scump principiile.

La cină însă, făcu tot posibilul să nu vorbească despre ,ifacerile navale, dar când se duse la culcare, nu se putea gândi decât la ce trebuia să facă în seara următoare.

Cu cât se gândea mai mult la acest fapt, cu atât realiza că ii va fi imposibil să se înţeleagă de acum încolo cu tatăl ei

vitreg.

Dar cum să plece de una singură in lume, sau să-şi caute de lucru, când Nu avea niciun ban în buzunar?

Părinţii ei avuseseră prieteni la Londra, dar nu era atât de naivă încât să creadă că o va ajuta vreunul dintre ei. Doamne, ce se va face?...

Avea o educaţie excelentă, dar nu putea spune că era

capabilă să-şi câştige existenţa.

Da, lumea aparţinea bărbaţilor, reflectă ea, oftând.

Poate s-ar putea angaja totuşi ca guvernantă, sau ca

servitoare.

Aceste domenii aparţineau în speţă femeilor.

Ah, totul era aşa de înspăimântător, medită ea.

Fusese obişnuită să depindă de cineva întotdeauna, iai acum trebuia sa depindă de tatăl ei vitreg...

Sunt nevoită să mă supun, îşi spuse suspinând din nou, deşi îl consider nemanierat şi escroc.

Oricât de grea fusese situaţia lor în trecut, tatăl ei nu recuisese niciodată la josnicii, nici dacă acestea l-ar fi putut scoate din mizerie.

Capitolul 4

în ziua următoare,Yolanda aşteptă cu sufletul la gură apariţia domnului Harpole.

Când acesta sosi în sfârşit, fu foarte surprinsă de urâţenia lui, dar se gândi că era spre binele ei să discute cu el ca şi cum ar fi fost arătos şi simpatic.

în acelaşi timp, realiză imediat că bărbatul acela Nu ar fi ezitat să-l trădeze pe tatăl ei vitreg, dacă s-ar ivi vreo ocazie.

Domnul Harpole îşi exprimă înainte de toate admiraţia pentru casa gazdei sale, iar domnul Garrack i-o prezentă pe Yolanda cum făcea de obicei, în cuvinte care exagerau mult importanţa originii ei nobile.

Ştiind că tatăl ei vitreg dorea să fie întotdeuna foarte elegantă, Yolanda se îmbrăcase într-o rochie strălucitoare,

cu toate că era în doliu.

De altfel, de cum sosise din Franţa, îl rugase să-i cumpere nişte rochii negre, dar el îi răspunse cu promptitudine:

- Nu vreau să îmbraci rochii de doliu.

- Dar e normal să mă îmbrac în negru, de timp ce mama mea a murit de atât de scurt timp, protestase Yolanda.

- Sunt conştient de acest lucru, replicase domnul Garrack, dar nu-mi place să te văd în negru. Vreau să fii elegantă. Poţi să te îmbraci în alb. Cum ai terminat şcoala, trebuie să te pregăteşti pentru a debuta în societate. Albul ar fi o culoare foarte potrivită pentru tine. Nu vreau să te văd arătând ca o cioară. Şi mamei tale i-ar fi displăcut acest lucru.

Yolanda nu mai spusese nimic.

De fapt, nici ea nu suporta să se îmbrace în negru, iar cum stăteau acum la ţară şi nu primeau vizite prea des, nu avea importanţă că nu arbora un doliu strict.

Chiar şi mama ei, după ce îi murise soţul se îmbrăcase în mov, iar la rochiile negre aplica întotdeauna un guler alb, mare.

Astfel, pentru cina din acea seară alesese una dintre rochiile pe care i le trimisese mama sa, în timpul primului trimestru la şcoala din Franţa.

În scrisoarea care însoţise pachetul, contesa ţinue să

precizeze:

„ Am fost ieri la cumpărături şi ţi-am cumpărat două rochii care mi-au părut foarte potrivite pentru tine, de la magazinul de pe Bond Street, la care am fost nu demult împreună.

Sper să le porţi cu plăcere, draga mea şi nu uita ca în scrisoarea următoare să-i mulţumeşti tatălui tău vitreg pentru că mi-a permis să le cumpăr."

Uitându-se acum în oglindă, Yolanda se declară mulţumită de modul în care arăta, dar nu putea să nu se gândească totuşi că cei săraci, atunci când sunt nevoiţi să depindă de bogătaşi, trebuie să facă tot ce doresc aceştia.

înainte de a coborî în sufragerie, puse cu grijă şperaclul pe care i-l dăduse tatăl ei vitreg în poşetuţa de seară asortată cu rochia şi încercă să-şi aducă pe buze un zâmbet uşor, care să ascundă starea de agitaţie în care se afla.

Cei doi bărbaţi se schimbaseră şi ei în haine de seară, astfel că domnul Harpole îi păru acum mai puţin urât, decât

îl găsise la sosire.

Totuşi, în timpul cinei nu-i scăpă comportamentul lui

grosolan.

Cu toate acestea, era nevoită să recunoască faptul că era

un om foarte inteligent, aşa că ascultă cu multă atenţie discuţia despre vapoare pe care o purtă cu domnul Garrack.

De asemenea, se vedea cât de colo că străbătuse lumea-n lung şi-n lat şi că era foarte informat despre stadiul de dezvoltare al industriei moderne.

Apoi, Yolanda începu să se gândească la ce avea de făcut după terminarea cinei.

Când se tidică de la masă, domnul Harpole era deja beat,

aşa ca abia reuşi să se ridice puţin, pentru a-şi lua rămas-bun de la ea.

Yolanda îi salută pe cei doi zâmbind larg, apoi ieşi din sufragerie şi se duse drept în camera musafirului lor, care era situată vizavi de a ei.

Aşa cum îi spusese tatăl ei vitreg, pe hol şi în camere nu era nici urmă de servitori.

Când intră însă în camera domnului Harpole, fu surpiinsă să constate că lampa de pe noptiera de lângă pat era aprinsă.

Cum era o singură valiză, Yolanda o aşeză pe un scaun

alăturat şi o descuie imediat cu şperaclul dat de tatăl ei vitreg.

înăuntru găsi într-adevăr un teanc de scrisori, două carnete pentru notiţe şi câteva stilouri.

După ce se uită cu atenţie prin toate documentele,

observă că nu se vorbea niciunde despre afacerile navale şi nici numele companiei Doxford nu era pomenit nicăieri.

Când să închidă însă la loc valiza, observă o scrisoare care fusese pusă în buzunarul acestuia.

O luă cu mâinile tremurând de emoţie şi, după ce o scoase din plic şi o despături, o citi cu mare atenţie:

„Domnule,

în legătură cu recenta dumneavoastră propunere de a oferi cinci sute de mii de lire pentru vapoarele despre care am discutat la întâlnirea noastră din douăzeci şi nouă aprilie, vă pot spune că am înaintat cererea comitetului de conducere al companiei Doxford.

De asemenea, vă informez că directorul firmei doreşte să-i faceţi o vizită cât de curând, pentru a vorbi mai detaliat despre această problemă.

Cu deosebită consideraţie,

James Augment."

Yolanda notă repede pe o foaie de hârtie cele citite, apoi, în cea mai mare viteză, ca şi cum s-ar fi temut că ar putea fi prinsă asupra faptului, puse scrisoarea la loc şi închise valiza pe care o aşeză apoi unde o găsise.

Pe urmă, alergă cât putu de repede spre ieşire.

Fiind Sigură ca tatăl ei vitreg dorea să aibă informaţiile pe

care le ceruse cât mai repede cu putinţă, porni înspre

dormitorul lui, dar pe drum realiză că dacă ar vedea-o cineva

intrând acolo s-ar fi iscat o serie întreagă de bârfe pe seama lor.

Astfel, renunţă şi după câteva minute intră în dormitorul ei şi închise bine uşa cu cheia.

Apoi simţi nevoia să se ducă la fereastră şi să se uite spre cer.

- Eşti şocat tăticule, nu-i aşa, pentru ce am făcut? întrebă

ea şoptit. De asemenea, ştiu că eşti oripilat de ceea ce mi s-a cerut.

Nu primi bineînţeles niciun răspuns, dar continuă:

- Voi încerca să nu mai fac niciodată lucruri de acest gen, deşi ma tem ca nu mă voi putea opune dorinţelor domnului (rarrack, se destăinui ea, cu ochii aţintiţi spre cer.

Apoi, deodată, observă o stea căzătoare.

Yolanda privi acest fapt ca pe un semn de la tatăl ei, care o anunţa astfel că o înţelesese pe deplin.

A doua zi dimineaţă, domnul Harpole plecă foarte devreme.

Astfel, când Yolanda coborî în sufragerie pentru micul

dejun, nu-l mai găsi acolo, fapt care o bucură nespus de mult.

- Stăpânul e în birou, domnişoară, o anunţă una din servitoare. Dacă doriţi să vorbiţi cu el, îl puteţi găsi acolo

până mai târziu.

Yolandei îi părea rău că trebuia să renunţe la plimbarea călare, dar ştia că tatăl vitreg se grăbeşte să afle ce găsise.

îl găsi aşezat la masa de scris, dar când auzi uşa deschizându-se, ridică imediat capul spre ea :

- Bună dimineaţa, Yolanda. Ai vreo veste pentru mine? Yolanda nu răspunse, dar se apropie de biroul lui şi-i

puse pe masă bucata de hârtie pe care scrisese informaţiile aflate din documentele domnului Harpole.

Acesta o luă cu rapid, o citi, după care zâmbi larg:

- Mulţumesc, Yolanda. Ai făcut o treabă foarte bună.

- Dar cum puteţi să fiţi sigur că cei din conducerea companiei nu-i vor cere domnului Harpole o sumă mai mare decât cea propusă de el? Poate nu va avea posibilitatea

să plătească. ,

- O întrebare foarte inteligentă, Yolanda. NU are însă

niciun rost să-mi bat capul cu acest fapt, pentru că voi cumpăra acele vapoare în orice caz şi voi face după aceea o mulţime de bani, răspunse el cu o strălucire ciudată în ochi. Yolanda îl privi fără să spună nimic.

- Cu banii pe care-i voi câştiga, voi putea să-ţi cumpăr alţi cai, pentru plimbările tale de dimineaţă.

- Abia aştept, răspunse încet Yolanda. Mulţumesc.

Apoi ieşi din birou, gândindu-se cât de mult îi displăcea tatal ei vitreg şi cum nu-l putuse suporta niciodată.

Din păcate, nu putea să nu-i fie recunoscătoare pentru ce făcuse pentru ea şi pentru mama ei.

^ grajduri, găsi armăsarul pe care i-l dăruise domnul Garrack cu prilejul întoarcerii acasă.

Era un cal cu adevărat admirabil.

Yolanda îl mângâie pe spate, apoi îl scoase din staul şi, după ce-l încălecă, îi dădu uşor pinteni.

Calul porni la trap şi Yolanda îl îndemnă s-o ia înspre pădure.

Acolo se simţea cel mai bine, încă de pe timpul în care era doar o fetiţă şi locuia împreună cu părinţii săi într-o căsuţă inconfortabilă, la ţară.

Părinţii ei avuseseră întotdeauna probleme cu banii şi voi beau foarte des despre acest fapt.

Pentru a nu mai auzi discuţiile pe această temă. isi făcuse

obiceiul să se refugieze in pădure, care i se părea un

adevarat tărâm de poveste, gata s-o încânte de fiecare dată cu frumuseţile sale.

Acolo nu erau nici lacrimi, nici voci speriate si nici anticipări înfricoşătoare.

Acolo era doar muzica păsărilor şi mişcarea uşoară a

' ,J

iepurilor, prin tufişuri. Yolanda era întotdeauna sigură că printre ramurile înfrunzite ale copacilor, ca şi printre florile multicolore se ascundeau o sumedenie de zâne.

Odată ajunsă în mijlocul pădurii, Yolanda se concentră doar asupra frumuseţii acesteia.

Asta dorea să simtă şi acum cu toată fiinţa ei, pentru a se putea ierta pe ea însăşi.

Luase parte la un joc josnic şi asta o îndurera foarte mult, se gândi ea, îndemnându-şi calul la galop.

După ce înconjură astfel toată pădurea, se întoarse acasă, deoarece îşi aminti că tatăl ei vitreg o aştepta la masa de prânz.

Se va gândi cu seriozitate la viitor...

Poate va găsi un loc unde să se stabilească, departe de Londra.

Nu dorea însă să socializeze în niciun fel, atâta timp cât va fi în doliu după mama ei, dar cu toate acestea, dacă tatăl său vitreg îi cerea să iasă în lume sau să participe la petrecerile lui, nu putea să refuze.

Ah, aş vrea să pot sta tot timpul în pădure, să mă gândesc doar la mama şi să încerc să uit ce am făcut seara trecută.

Când ajunse la grajduri, realiză că abia dacă mai avea timp să se schimbe pentru masa de prânz.

Astfel, intră în casă pe uşa din dos şi alergă în camera ei.

Emily, noua ei servitoare, era deja acolo, aşteptând s-o

ajute să-şi pună rochia pe care o scosese din dulap înainte de sosirea ei.

Cum era o ţinută veselă, de un albastru-deschis şi dintr-un material sclipitor, Yolanda se gândi mai întâi să refuze să se îmbrace astfel.

Dar cum era în întârziere, se văzu nevoită să accepte totuşi această provocare.

Cand intra în sufragerie, îl găsi pe domnul Garrack aşteptând-o la masă şi răsfoind distrat un ziar.

Imediat ce o zări însă puse ziarul pe colţul mesei şi o cercetă cu privirea din cap până-n picioare.

- Eşti foarte drăguţă, remarcă el... De fapt, eşti chiar humoasă. Sunt sigur că nu va trece mult timp până vom avea la poartă un cârd de peţitori.

^olanda se prefăcu a nu fi auzit ce-i spusese.

- Am făcut o plimbare prin pădure, cu noul meu cal. E foarte frumos. Mulţumesc, Este cel mal extraordinar cal pe care l-am văzut vreodată.

-Am sperat să-mi spui asta, pentru că m-a costat o groază de bani, dar dacă eşti mulţumită, nu regret.

- Vă sunt foarte îndatorată, se forţă ea să răspundă.

- Atunci, cred că putem să sărbătorim evenimentul cu puţină şampanie.

Yolanda se aşezase între timp la masă, aşa că servitorul le umplu paharele cu şampanie aurie.

- în seara asta, vom avea un nou oaspete la cină, continuă domnul Garrack după plecarea servitorului. Sper că Nu o să-ţi displacă prea tare... Nu e o persoană foarte comunicativă.

- De ce l-aţi invitat, atunci?

- Afaceri, draga mea... Afaceri. Deci, sentimentele personale contează mai puţin.

Yolanda suspină, pentru că se gândi imediat că tatăl ei vitreg vrea să-i dea încă ceva de... lucru...

Cum va putea să-l refuze?...

Capitolul 5

După masa de prânz, Yolanda nu-şi mai văzu tatăl vitreg până la ora ceaiului, pentru că făcuse o altă plimbare prin

pădure, de data asta cu un cal potrivit pentru sărituri peste

obstacole.

Cum 1 se păruse însă că acestea nu fuseseră suficient de multe şi de dificile, îl căută pe grăjdarul şef şi-i ceru să rezolve această problemă.

- îl voi întreba pe stăpânul meu mai întâi, dacă este de acord.

- Da, bineînţeles, dar sunt sigură că va spune ce v-am

spus şi eu... Sunt prea puţine obstacole pentru antrenarea

cailor.

- Voi încerca să rezolv acest neajuns, milady.

Yolanda întoarse calul şi-şi reluă cursa peste aceleaşi obstacole.

Nu putea însă să nu se gândească la faptul că ar fi fost mult mai amuzant dacă ar fi avut un partener sau o parteneră care s-o însoţească.

O persoană tânără şi competentă în această privinţă.

Pe urmă, însă, îşi spuse că cerea prea mult de la viaţă.

Era de-a dreptul extraordinar că avea atât de mulţi cai pe care-i putea călări de câte ori avea chef.

Şi tatălui ei i-ar fi plăcut să aibă astfel de cai, dacă şi-ar fi putut permite să-i cumpere.

Era cu adevărat păcat că în grajdurile domnului Garrack se găseau atât de mulţi cai extraordinari, dar în afară de ea, nu ieşea nimeni la plimbare cu ei.

După toate aparenţele, toţi prietenii tatălui ei vitreg erau croiţi pe modelul lui, astfel că nu avea nicio speranţă că vreunul dintre ei să fie pasionat de călărie.

Apoi oftă adânc, gândindu-se la vizita pe care o vor avea în acea seară. Nu-i făcea nicio plăcere să-i cunoască pe cei care călcau pragul casei domnului Garrack.

Toţi erau îngrozitor de antipatici.

Domnul Garrack o aşteptă la ora cinci pe sofaua din sufragerie, în faţa căreia servitorii puseseră o măsuţă cu toate cele necesare pentru ceai.

- barbara cartland

-Ai avut o plimbare plăcută cu noul tău cal? o întrebă el zâmbind.

- A fost fabulos, mulţumesc foarte mult, domnule Garrack. Sper să nu vă deranjeze faptul că i-am cerut grăjdarului-şef să pună mai multe obstacole.

- Ai avut dreptate să-i ceri acest lucru. Eu am uitat să-i

spun, dar e important să antrenăm caii, pentru a-i tine în formă.

-Atunci, sper ca veţi începe şi dumneavoastră să călăriţi.

- Eu Nu am timp de aşa ceva.

- Sunt sigură că mama v-ar fi sfătuit să faceţi puţin sport. Mi a SPUS de multe ori că petreceţi prea mult timp în birou şi că ar trebui sa aveţi în vedere şi mişcarea în aer liber.

- Bine, voi urma sfatul mamei tale, cum am făcut întotdeauna, şi voi călări împreună cu tine mâine dimineaţă răspunse ei râzând.

- Spei atunci că până mâine dimineaţă se vor pune mai multe obstacole pe traseul spre pădure, replică ea, întinzandu-i o farfurie cu sandvişuri.

- Dacă voi începe sa fac mişcare, va trebui să mănânc mai puţin. Sunt cam gras.

Cum domnul Garrack era încă destul de bine proporţionat, Yolanda răspunse zâmbind.

- Cred că exageraţi. Oricum, deoarece servitorii aduc

întotdeauna multă mâncare la ceai, cred că va trebui să cumpăraţi un câine, ca să nu-i întristăm când văd că nici măcar nu ne am atins de gustările .preparate de ei.

Domnul Garrack râse din nou.

- O idee excelentă. De altfel, m-am gândit şi eu că ar fi bine să am nişte câini aici, aşa că data următoare când mă voi duce la Londra, voi încerca să rezolv şi această problemă.

- Ah, ar fi minunat! exclamă Yolanda.

Domnul Garrack îi aruncă o privire scurtă, gânclindu-se

evident la altceva.

Apoi, după o tăcere de câteva momente, spuse cu

seriozitate :

- Prietenul meu, care ne va vizita în seara asta, se numeşte Cecil Watson. Deşi îmi este antipatic, trebuie să recunosc că se pricepe la afaceri, fiind foarte ascuţit la minte.

- Dacă nu-l simpatizaţi, de ce l-aţi invitat?... Aţi fi putut să-l vedeţi într-unul din birourile de la Londra.

- Ai pus foarte bine problema... Când îi primesc aici pe cei cu care fac afaceri, sunt cu toţii foarte impresionaţi, aşa că-i pot manipula mai bine decât dacă aş sta la un birou, cum se procedează în mod obişnuit.

Yolanda realiză imediat că avea dreptate, deoarece casa lui atât de elegantă dovedea cu prisosinţă că era un om de

afaceri plin de succes. ,

- Să înţeleg că frumuseţea casei pe care o aveţi vă ajută

să obţineţi profituri mai mari în afaceri, decât dacă aţi avea o casă obişnuită, nu?

- Exact, iar întâlnirea cu domnul Cecil Watson e foarte importantă pentru mine.

Şi... eu ce va trebui să fac pentru a vă fi de ajutor? întrebă ea după o ezitare.

- Ceva foarte asemănător cu ce ai făcut... Dar de data asta nu trebuie să mai notezi nimic. Doar să arunci o privire peste notiţele şi scrisorile din bagajul domnului Watson şi să ţii minte numele celor cu care face afaceri în Germania.

- In Germania?

- Ştiu că ai învăţat limba germană, la colegiul din Franţa. Aşa că nu-ţi va fi greu să reţii acele nume nemţeşti.

- Nu, bineînţeles că nu.

- Watson va sta într-o cameră cu salon, aşa că nu-ţi va fi greu să pătrunzi acolo.

Yolanda ar fi vrut să-i spună că indiferent cât de uşor bar fi sa afle ce dorea, ura să facă acest lucru, însă nu făcu niciun comentariu cu voce tare.

- Fa ceea ce te rog şi vei avea din partea mea cel mai deosebit cadou de până acum, spuse domnul Garrack şi ieşi din sufragerie înainte ca ea să-i poată răspunde.

Yolanda se ridică încet de la masă şi se duse la fereastră. „Cât de degradant e să fii plătit pentru trădare", se gândi

ea, încruntându-se.

în mod sigur, părinţii ei ar fi fost şocaţi dacă ar fi văzut-o

îndeletnicindu-se cu aşa ceva.

Dar ce alternativă avea?

Să-şi găsească o slujbă...

Dar cum va trăi până va primi salariul? se întrebă ea, uitându-se peste florile din grădină, fără să le vadă cu adevărat.

Apoi, treptat începu să conştientizeze frumuseţea lor extraordinară şi sufletul i se umplu de bucuria de a le putea admira.

Sentimentul de dezgust şi de revoltă pe care-l avusese până atunci dispăru ca prin minune.

„Desigur", îşi spuse ea, „trebuie să plăteşti într-un fel sau altul plăcerea de a locui într-un loc atât de deosebit."

Când urcă scările spre camera ei pentru a se schimba pentru cină, domnul Watson sosise deja.

Astfel, îl auzi discutând cu tatăl ei vitreg în biroul

acestuia.

Nu mică îi fu însă surpriza, înainte să intre în camera sa, când observă că domnul Watson venise cu valetul personal, care tocmai îi ducea bagajele în încăperea care fusese

rezervată musafirului, nu departe de a ei.

De aceea, începu sa se îngrijoreze...

Erau deci două persoane de care trebuia să se ferească în momentul în care va pune planul în aplicare.

1 utea fi o acţiune periculoasă, aşa că nu putea să nu se întrebe dacă tatăl ei vitreg se gândise la acest fapt.

Apoi tealiză că de data aceasta tatăl ei vitreg nu-i dăduse niciun şperaclu.

Uitase?...

Aşteptase probabil să vadă mai întâi ce gen de bagaje avea oaspetele lui.

Gândindu-se la toate acestea, Yolanda intră în camera ei,

unde o găsi pe Emily, care o aştepta s-o ajute să-şi schimbe rochia.

Nu apucă însă să facă acest lucru, deoarece se auzi o bătaie în uşă şi servitoarea se grăbi să vadă cine era.

-Aş vrea să vorbesc ceva cu domnişoara Yolanda, se auzi vocea tatălui ei vitreg. Aşteaptă, te rog, pe hol. Nu va dura mult.

După ce spuse acestea, domnul Garrack intră în încăpere şi închise uşa în urma lui.

ă olanda aşteptă să se apropie de ea.

Apoi, domnul Garrack scoase din buzunarul vestonului un şperaclu şi i-l înmână.

- Acest tip de şperaclu îţi e necesar pentru a deschide valizele domnului Watson.

- Dar şi-a adus şi valetul cu el, îngăimă Yolanda.

- Am văzut, dar el va dormi la ultimul etaj, unde sunt şi ceilalţi servitori. Dacă va aştepta să-l ajute pe stăpânul lui să se pregătească de culcare, nu vei intra în camera domnului Watson până nu va pleca valetul şi până nu te vei asigura că musafirul nostru a adormit.

Yolanda făcu ochii mari, dar când vru să protesteze, domnul Garrack adăugă :

- Nu-ţi fie teamă. Voi avea grijă să-l fac să doarmă adânc.

Yolanda ar fi vrut să-i spună că ar prefera să nu-l ajute de

astă dată, dar cum ştiu dinainte răspunsul tatălui ei vitreg, tăcu, plecându-şi privirile.

Oricum, domnul Garrack nu aşteptă răspunsul ei şi se grăbi spre ieşire.

- Să nu întârzii la cină, Yolanda, o sfătui el după ce deschise uşa, apoi dispăru în hol.

Nu după mult, Emily intră din nou în cameră.

Yolanda rămase însă nemişcată în locul unde o lăsase domnul Garrack, gândindu-se că acesta nici nu mai asculta protestele ei.

De altfel, când discuta afaceri, vocea lui era foarte diferită de cea din momentele când vorbea despre alte probleme,

când devenea foarte amabil şi de sociabil.

Yolanda puse şperaclul în dulap, apoi îi ceru servitoarei s-o ajute să se dezbrace.

Pe urmă intră în cada cu apă caldă, pregătită ca de obicei în faţa şemineului, bucurându-se ca un copil de mirosul îmbietor al uleiului de violete.

lotuşi, gândul ii zbură repede la ce avea de făcut în acea seară.

După ce ieşi din baie, se şterse îndelung cu un prosop moale şi cald, după care se îmbrăcă.

Pentru cina din acea zi alesese o rochie foarte drăguţă, albă, cu tiv mov.

Simţind din nou chemarea stelelor, se îndreptă spre fereastră, uitându-se lung spre cer.

Se temea atât de tare că va fi prinsă asupra faptei ei repiobabile, încât simţea o durere profundă.

- Sunteţi atât de frumoasă, domnişoară! exclamă Emily, entuziasmată. E mare păcat că nu va fi niciun tânăr aici în seara asta, cu care să dansaţi.

Yolanda izbucni în râs.

- Cred că tinerii la care te gândeşti sunt mult prea ocupaţi pentru a-şi permite să ne facă vizite aici, la ţară.

- Atunci, ar trebui să mergeţi dumneavoastră la Londra. Acolo sunt petreceri în fiecare noapte şi fetele de vârsta

dumneavoastră se distrează de minune.

- Eu sunt mult mai fericită să stau aici, cu caii mei, replică Yolanda şi în timp ce cobora scările spre sufragerie, se gândi că acesta era de fapt adevărul adevărat.

Doar că musafirii domnului Garrack o scoteau din sărite. De pildă acum, continuă ea să reflecteze, Nu am niciun

chef de întâlnirea cu domnul Watson.

Când ajunse în hol, îl auzi pe străin vorbind cu tatăl ei vitreg şi vocea lui îi păru teribil de urâtă şi de needucată.

După ce intră în sufragerie, dădu imediat cu ochii de domnul Garrack şi de oaspetele lui, stând sprijiniţi de şemineul din capătul încăperii, cu câte un pahar de

şampanie în mâini.

- Ei, bine, atunci i-am spus - se auzi domnul Watson

încheind o relatare — că Nu o să-i ţină cu tine, pentru că eşti

al naibii de norocos.

Yolanda înaintă încet spre ei.

-Ah, Cecil, iat-o pe fiica mea vitregă, lady Yolanda Wood, pe care nu cred că ai avut ocazia s-o întâlneşti până acum. Bărbatul se întorse spre tânăra fată şi zâmbi uşor.

Aşa cum anticipase, Yolanda îl găsi foarte uiât şi cu o

privire deosebit de vicleană.

Era ceva mai înalt decât tatăl ei vitreg, şi mult mai masiv. Apoi cei doi îşi strânseră mâinile şi Yolanda simţi

instinctiv că avea un caracter foarte urât şi că era mai bine să-l evite.

- Nu mi-ai spus că voi avea bucuria să întâlnesc aici o domnişoară atât de frumoasă, spuse domnul Watson, măsurând-o pe Yolanda din cap până-n picioare.

- Tocmai s-a întors de la Paris, unde a studiat într-unul dintre cele mai vestite colegii din Europa.

- A, da ? făcu domnul Watson studiind-o cu mai multă atenţie.

în momentul următor, unul dintre servitori îi anunţă că

va fi servită cina, aşa că se aşezară cu toţii la masă.

Din modul cum începuse să mănânce şi să bea, Yolanda

înţelese ca domnul Watson era un tip căruia îi plăcea să se distreze.

De fapt, nu mai văzuse niciodată în viaţa ei o persoană

care sa poată goli paharele unul după altul, cu atâta repeziciune.

In plus, musafirul lor strecură în conversaţie o mulţime de cuvinte insidioase, pe care Yolanda nu le înţelegea însă pe deplin, dar nici nu dorea acest lucru.

Astfel, Yolanda ajunse la concluzia că oaspetele lor era dezgustător atât din punct de vedere fizic, cât şi comportamental.

Ce o deranja la el cel mai mult, erau privirile pofticioase

care-i însoţeau complimentele.

Apoi îşi spuse că tatăl ei, chiar dacă ar fi cunoscut un om de o asemenea factură, nu l-ar fi adus acasă, să i-l prezinte mamei sale.

Pe de altă parte, continuă ea să reflecteze, aşa cum spusese tatăl ei vitreg , „afacerile sunt afaceri".

Dacă Cecil Watson fusese invitat în casa luxoasă a domnului Garrack, însemna că acesta se aştepta să aibă un câştig substanţial de pe urma acestui fapt.

Pe măsură ce se înmulţeau paharele golite, domnul Watson devenea tot mai vorbăreţ.

Yolanda, însă, abia rosti câteva cuvinte, pe tot parcursul cinei.

Astfel, când sosi timpul ca cei doi bărbaţi să se retragă pentru a-şi bea în salon vinul de porto, Yolanda se ridică să-şi ia rămas-bun.

Domnul Watson încercă să se ridice şi el, pentru a o saluta respectuos, dar când reuşi în sfârşit, Yolanda era deja la uşă.

Când ajunse în hol, răsuflă uşurată şi speră din tot sufletul că nu-l va mai revedea niciodată pe acest om atât de necioplit.

Apoi se grăbi să ducă la îndeplinire cele cerute de tatăl ei vitreg.

Dar când ajunse pe holul unde era situată camera lui, îl văzu pe valet intrând înăuntru.

Aşadar, nu era posibil să-şi ducă acum sarcina la bun sfârşit, se gândi ea şi, după ce intră în camera ei, o sună pe seivitoare, pentru a veni s-o ajute să-şi scoată rochia.

- V-aţi întors mult mai devreme decât mi-am închipuit, îi spuse Emily, surprinsă.
- Ma simt oboistă, aşa că m-am gândit că ar fi mai înţelept să mă culc.
- Foarte înţelept, într-adevăr, dacă doriţi să ştiţi ce cred

eu.

Din tonul cu care vorbi, Yolanda înţelese imediat că nici ea nu-l suporta pe musafirul lor.

Dar considerând că ar fi o mare greşeală să-l bârfească pe

oaspetele lor în faţa unei servitoare, Yolanda începu o

discuţie despre modul în care fusese ajustat capotul pentru a i se potrivi.

După ce Emily părăsi încăperea, Yolanda se duse la fereastră şi privi visătoare peisajul.

Stelele umpleau acum tot cerul, iar luna împrăştia în jur o lumină romantică.

Apoi îşi aminti cât de mult îi plăcuse întotdeauna tatălui său s-o privească pe mama ei în lumina lunii şi cum îi mărturisise de nenumărate ori cât i-ar fi plăcut s-o poată

picta îmbrăcată într-o rochie argintie.

- Ai fi ca o zeiţă, iubito, îl auzise Yolanda spunând adeseori. Zeiţa lunii...

- Da, mi-ar plăcea să am o astfel de rochie, dacă ne-am putea permite s-o cumpăr, răspundea atunci mama ei. Şi pe urmă, ar trebui să plătim şi artistul care mi-ar face tabloul, adăuga ea râzând.

- Ah, de ce Nu am talent de pictor? replica tatăl ei, cu părere de rău.

- Dar nu mi-ar plăcea să stau nemişcată ore în şir pentru a poza unui artist, dragul meu. în plus, dacă mă gândesc mai bine, mi-ar plăcea să fiu zeiţa soarelui, nu a lunii.

- Pentru mine eşti şi vei fi mereu, oricum, zeiţa dragostei.

Apoi râdeau amândoi şi se sărutau cu tandreţe.

îşi spuneau mereu lucruri de acest gen şi nici măcar nu se întrebau dacă ea îi auzea sau nu.

La şcoală, fetele vorbeau adeseori despre diverse poveşti de dragoste, dar ea nu se putea gândi decât la povestea de dragoste dintre părinţii ei.

La cuvintele de iubire pe care le adresa aproape tot timpul contele mamei ei şi la lumina specială din ochii acesteia.

- Erau tot timpul în extaz împreună, şopti Yolanda, emoţionată. Oh, de ce a trebuit tata să moară într-un

asemenea mod ?

Viaţa Nu a mai avut niciodată aceeaşi culoare fără el, nici pentru mama ei şi nici pentru ea.

Nici toţi banii din lume Nu ar mai fi putut-o face fericită pe mama sa, cum o făcuse dragostea pe care o pierduse.

Ar li dat oricât ca tatăl ei să mai fie in viaţă şi ar fi preferat să trăiască în continuare în sărăcie, dar alături de el.

„Aceasta e adevărata dragoste", se gândi ea, "şi într-o zi sper să o găsesc şi eu."

Cât timp va sta acolo însă, cum să găsească bărbatul potrivit pentru sufletul ei, când toţi cei care-l vizitau pe domnul Garrack erau atât de urâţi şi de antipatici?...

Apoi se gândi cât de obscen vorbise Cecil Watson la cină...

Asemenea cuvinte nu se spun niciodată de faţă cu o lady, reflectă ea retrăgându-se de la fereastră, pentru că afară se făcuse între timp destul de frig.

Apoi se întinse pe pat, cu gândul să citească o carte, dar nu reuşi să se concentreze.

Nu după mult, îl auzi pe domnul Watson urcând scările şi se pregăti să intre şi ea în salonul lui, după un timp.

Deşi se simţea îngrozitor de obosită şi ar fi preferat să adoarmă chiar în acel moment.

Cum auzi imediat şi vocea tatălui ei vitreg realiză că

acesta îl ajuta pe domnul Watson să ajungă în camera lui.

într-adevăr, după câteva minute, auzi uşa camerei oaspetelui lor deschizându-se.

Apoi, domnul Garrack se auzi îndreptându-se spre camera sa din capătul culoarului.

Astfel, aşteptă ca valetul lui să se retragă.

Nu dură mult şi-l auzi vorbind cu valetul domnului Watson, după care se îndreptară amândoi spre camerele servitorilor.

Pe urmă, se lăsă liniştea.

Yolanda aşteptă cu sufletul la gură să vadă dacă nu se întoarce nimeni şi peste vreo jumătate de oră, gândindu-se că şi domnul Watson avusese timp să adoarmă până atunci, se dădu jos din pat.

Apoi luă şperaclul din dulap, după care avu grijă să ia o mică lumânare, pe care o aprinse de la cea de pe masa ei şi deschise cu atenţie uşa dormitorului.

Pe hol ardeau câteva lămpi, aşa că se uită cu atenţie de-a lungul lui.

Tatăl ei vitreg plănuise de multă timp să instaleze curent electric în casă, dar amânase mereu acest lucru din cauza deranjului pe care-l provocă întotdeauna o astfel de lucrare.

într-una din zilele trecute, îi spusese că abia când va sta din nou la Londra mai mult timp, va rezolva şi această

problemă.

Yolandei îi plăcea atmosfera creată de lămpile şi de

lumânările care erau acum acolo, aşa că nu era deranjată

deloc de faptul că acea casă nu avea lumină electrică.

Păşind în vârful picioarelor pentru a nu face zgomot

tânăra se îndreptă spre uşa salonului alăturat camerei domnului Watson.

Aşa cum anticipase, aici nu găsi nicio lumină aprinsă, dar lumânarea ei era suficientă pentru ce avea de făcut.

Dupa ce intră în salonobservă imediat că tatăl ei vitreg

avusese dreptate... Bagajele domnului Watson erau acolo lângă masă.

Se apropie încet şi deschise una dintre valize.

Spre norocul ei, găsi chiar în aceea teancul cu documente.

Erau însă atât de multe, încât Yolanda se gândi că nu-i va fi deloc uşor să găsească ce dorea şi nici să ţină minte toate informaţiile pe care i le ceruse domnul Garrack.

Apoi luă jumătate din ele.

în acel moment însă, uşa din spatele ei se deschise larg şi domnul Watson intră înăuntru.

Yolanda înlemni.

Avusese însă destulă prezenţă de spirit pentru a pune hârtiile la loc.

Apoi se întoarse zâmbind spre străin.

Acesta era îmbrăcat doar într-o cămaşă de noapte de

mătase.

- Ce cauţi aici? o întrebă el, cu un zâmbet insinuant în colţul gurii.

Yolanda se postă în faţa valizei deschise pentru a încerca

s-o ascundă, şi răspunse:

- Am venit să văd dacă nu cumva mai aveţi nevoie de ceva ce servitorii au omis să vă aducă şi dacă vă simţiţi bine.

- Tu eşti ceea ce vreau! replică el cu o voce îăguşită, duhnind a băutură şi măsurând-o cu priviri pofticioase.

Speriată, Yolanda încercă să ajungă la uşă, dar domnul Watson o prinse cu putere de braţ, apoi o lipi de pieptul lui.

- Eşti al naibii de atrăgătoare! M-am gândit tot timpul seara asta ce extraordinar ar fi să te am, şi acum iată-te aici.

- Lăsaţi-mă să plec! gemu Yolanda cu disperare, încercând să-l împingă, dar era prea puternic, iar ea foarte

firavă.

Când îşi dădu seama că vrea s-o sărute, Yolanda întoarse repede capul, strigând speriată:

- Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul!

Bărbatul însă o strânse şi mai tare, râzând ironic.

- Crezi că o să las să-mi scape o fată aşa de frumoasă, pe care însuşi Dumnezeu mi-a trimis-o?... Fii cuminte şi hai sa

ne distram puţin, continuă el, luând-o în braţe şi ducând-o spre patul lui, împleticindu-se.

Yoianda simţi că îşi pierde minţile de frică, pentru că

bărbatul părea foarte hotărât să-şi ducă intenţiile la îndeplinire.

Cum se clătina însă foarte tare, Yoianda se gândi că avea totuşi o şansă să scape, astfel că se zbătu din toate puterile, însă fără niciun rezultat.

Cecil Watson o trânti pe pat şi se aruncă peste ea cu toată greutatea.

Yoianda simţi că se înăbuşe.

Apoi, bărbatul începu să-i tragă în jos cămaşa de noapte. Yoianda începu să ţipe din toate puterile ei.

Cecil Watson începu să-i sărute gâtul cu o poftă sălbatică. Atunci, în sfârşit, uşa dormitorului se deschise brusc şi domnul Garrack intră înăuntru, furios:

- Ce naiba se întâmplă aici?

Yoianda ţipă din nou, adunându-şi puterile şi împingându-l pe bărbatul care o acoperise cu totul.

Dintr-un pas, domnul Garrack fu lângă pat şi-l dădu la o parte pe Watson, trăgându-l de braţ.

Apoi, îl pocni cu putere peste faţă.

Cecil Watson căzu fără vlagă lângă pat.

Domnul Garrack o ajută imediat pe Yoianda să se ridice,

spunându-i cu blândeţe:

- Eşti în siguranţă acum Yolanda. Nemernicul ăsta nu te

va mai putea atinge.

Yolanda însă continua să plângă, tremurând din tot

trupul.

Pentru că nu reuşea să se ţină bine pe picioare, domnul Garrack o luă de braţ şi o conduse spre camera ei.

- Liniştește-te, Yolanda, spuse domnul Garrack. O să am grijă ca acest animal să nu se mai apropie niciodată de tine.

Yolanda nu putea să răspundă nimic.

Când ajunseră în dormitorul ei, o ajută să se întindă pe pat şi o mângâie uşor pe păr, după care se aşeză pe marginea patului şi-i luă mâinile într-ale lui.

- Gata, a trecut... Nu vei mai fi pusă într-o astfel de situaţie niciodată, îţi promit... Vrei să bei ceva ?

Yolanda suspină adânc şi-l privi rugătoare în ochi:

- Salvaţi-mă... Oh, salvaţi-mă...

- Te-am salvat, Yolanda. Eşti în siguranţă, acum. Nimeni

nu te va mai supăra cu nimic.

- Acel bărbat e o bestie, murmură ea sfârşită, cu o voce care nu mai semăna deloc cu cea pe care şi-o cunoştea.

- Trebuie să te gândeşti şi la faptul că era băut, iar tu eşti foarte atrăgătoare. Nu şi-a mai dat seama cine eşti... A realizat doar că e o fată în apartamentul lui.

Cuvintele domnului Garrack reuşiră s-o mai calmeze, dar spuse încet, continuând să tremure:

- Mi-e frica, spuse ea strângându-i mâinile cu putere.

- Nu mai ai de ce să fii speriată acum, Yolanda. Haide, dormi şi uită ce s-a întâmplat.

- Ah, dar a fost aşa de dezgustător!

- Da, înţeleg, dar sunt sigur că mâine dimineaţă nu-si va aminti ce a făcut. Probabil ar fi trebuit să-i dau să bea şi mai mult. Nu m-am gândit că în starea în care era nu va adormi cum va ajunge în pat, răspunse el retrăgându-şi încet mâinile şi învelind-o până la gât.

- Te-ai liniştit? Aş vrea să plec, să te las să dormi. Dacă doreşti, chem o servitoare să stea cu tine.

- Nu. Vreau să stau singură, dar vă rog să-mi promiteţi că nu-l veţi mai lăsa să se apropie de mine.

- O sa incui uşa ta şi mâine dimineaţă, înainte de a veni servitoarea cu micul dejun, o să vin s-o deschid.

- Da, bine, murmură Yolanda.

- De asemenea, o să las uşa dormitorului meu deschisă.

Dacă o să-ţi fie din nou teamă de ceva şi o să strigi, o să te pot auzi mai uşor.

- Voi încerca să adorm.

- Aşa să faci, replică domnul Garrack ridicându-se.

Apoi se duse la fereastră şi aranjă draperiile în aşa fel

încât lumina lunii să nu mai poată pătrunde înăuntru.

- Vrei să las lumânările aprinse sau să le sting? o întrebă după aceea, privind-o cu atenţie.

- Sunteţi sigur că dacă mă închideţi aici nu va mai fi niciun pericol?

- Absolut sigur.

- Bine, atunci puteţi să stingeţi lumânările.

- îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate, Yolanda, şi te rog să mă ierţi, spuse domnul Garrack.

Nu mai aşteptă răspunsul ei şi, după'ce stinse lumânările,

se îndreptă spre uşă:

- Noapte bună, Yolanda, adăugă apoi. Şi nu uita: eşti în

siguranţă, acum.

Pe urmă ieşi în hol şi Yolanda auzi cheia răsucindu-se în

broască.

Yolanda întoarse faţa spre pernă şi izbucni din nou în plâns.

Capitolul 6

Cum se simte Yolanda? îşi întrebă domnul Garrack servitoarea.

- Foarte rău, domnule. Nu se mai interesează de ce se

întâmpla în jurul ei. Stă cu ochii în tavan şi abia dacă mar respiră.

- Crezi că e bolnavă?...

- Nu ştiu, domnule. Am vorbit cu Emily, care mi-a spus

ca domnişoara vrea să se întoarcă la şcoala din Franţa.

_ Domnul Garrack tăcu câteva minute, apoi răspunse, gânditor:

- Spune-i domnişoarei că doresc să-i vorbesc. E foarte important. Ne vom vedea la ora douăsprezece.

- Da, 11 voi spune, domnule, răspunse servitoarea şi ieşi.

Rămas singur, domnul Garrack îşi sprijini capul în mâini şi oftă adânc.

Deşi trecuseră trei zile de la întâmplarea cu Cecil Watson, Yolanda nu-şi revenise din starea de şoc şi nu mai voia să iasă din dormitorul ei, pe motiv că se simte foarte obosită şi doreşte să se odihnească.

Acum, după cele ce-i spusese servitoarea îşi dădea seama că trebuia să facă ceva, dar nu ştia ce anume.

La ora douăsprezece fix, uşa biroului lui se deschise încet şi Yolanda intră înăuntru.

Era foarte palidă, iar sub ochi avea cearcăne adânci.

- Aţi dorit să mă vedeţi, spuse ea, apropiindu-se de birou.

- Da, ia loc. Vreau să-ţi vorbesc.

Yolanda se aşeză pe scaunul din faţa lui şi-l privi cu ochii măriţi de curiozitate.

- Şi eu am să vă spun ceva...

- Bine, dar mai întâi voi spune eu ce am de spus, pentru că eu sunt cel care te-a chemat.

- Da, am înţeles.

- M-am gândit mult la tatăl tău în ultima timp, Yolanda. Fără îndoială, a fost un bărbat curajos.

Yolanda îl privi surprinsă, dar nu făcu niciun comentariu.

- Tatăl tău ar fi putut să refuze să se dueleze şi să

părăsească urgent Parisul. Onoarea l-a împiedicat însă să procedeze astfel.

Yolanda continuă să-l privească, aşteptând cu nerăbdare să vadă unde dorea să ajungă.

— Ştii că şi eu am avut o mulţime de probleme în viaţă, continuă el împreunându-şi mâinile deasupra biroului, şi că am ajuns unde sunt astăzi muncind din greu şi luptându-mă ca un nebun ca să-mi împlinesc visele. Nu ţi-am vorbit până acum de anii tinereţii mele, pentru că nu-mi place să-mi aduc aminte de relele pe care le-am trăit... Am avut o copilărie foarte nefericită, Yolanda, adăugă el, uitându-se spre fereastră, ca şi cum acolo ar fi apărut dintr-odată întregul lui trecut... Părinţii mei au fost oameni obişnuiţi. Pentru că mai aveau trei copii, apariţia mea pe lume i-a nemulţumit toarte

mult... De aceea, nu m-au iubit niciodată. îmi amintesc şi acum cât de diferit se comportau cu fraţii mei... Pe la unsprezece ani, mi-am dat seama că singurul mod de a le atrage atenţia asupra mea era să fiu mai inteligent decât ceilalţi fraţi. Astfel, de atunci încolo m-am pus pe învăţat şi am devenit premiant. Mai mult, am ajuns să fiu primul pe şcoală. Pe urmă m-am dus la universitate, unde am muncit din greu şi am fost întotdeauna primul. După ce am terminat studiile, mi-am oferit serviciile unei fabrici... Văzându-mi diploma şi rezultatele excepţionale

din timpul facultăţii, m-au angajat imediat.

- Şi... familia dumneavoastră şi-a schimbat

comp ortamentul?...

- Au fost surprinşi, dar fratele meu cel mai mare a continuat să râdă de mine. Eram foarte prost plătit, aşa că nu aprecia sârguinţa mea. Spunea că totul a fost fără niciun rost. Atunci, m-am mutat la o companie unde mi s-a oferit un salariu mai mare, apoi la alta care m-a plătit şi mai bine şi tot aşa. Sigur că strădaniile mele mi-au atras mulţi duşmani, dar şi foarte mulţi prieteni.

- Aţi suferit când v-aţi dat seama că aveţi duşmani ?

- M-am luptat întotdeauna cu ei şi deşi nu am câştigat de fiecare dată, am dovedit că am curaj, ceea ce e destul de îai în zilele noastre. în lupta pe care am dus-o pentru a ajunge sus am folosit toate armele puterii. Tatăl tău ar fi considerat poate că Nu au fost metode demne de un gentleman, dar în lupta pentru supravieţuire acest termen nu mai înseamnă nimic.

- Vreţi să spuneţi că în această luptă aţi considerat că cine nu vă împărtăşeşte părerile e neapărat duşmanul

dumneavoastră ?

- Exact. Ai înţeles foarte bine, replică el uitându-se în ochii ei. în viaţa fiecărui om poate să vină un moment în care pentru a supravieţui trebuie să recurgă la metode care

nu se potrivesc cu aşa-zisele... coduri ale manierelor elegante... Sunt însă persoane care preferă să moară decât să le încalce... Aşa a fost tatăl tău... Tu ai învins acum o bătălie împotriva unui bărbat care s-a dovedit un nemernic... Fii însă mărinimoasă şi iartă-1... Nu te mai gândi la el... Episodul cu Watson a fost desigur foarte neplăcut, dar dacă vei continua să te gândeşti la el, te vei distiuge... Şi atunci, îl vom putea considera învingător pe Watson, nu pe tine, în acest conflict.

^ olanda se ridică şi se duse la fereastră.

- Cecil Watson m-a făcut să mă tem să mă mai întâlnesc cu cineva, replică ea, după câteva minute.

- înţeleg... A fost vina mea că te-am rugat să mă ajuţi, îmi pare foarte rău... în acelaşi timp, trebuie să înţelegi că gândindu-ne în continuare la Watson şi vorbind despre el, îi acordăm o importanţă pe care Nu o are de fapt.

- Bine... Voi încerca să-l uit, murmură Yolanda.

- Bun! exclamă domnul Garrack... Acum, să-ţi spun ce vom face... Vom pleca la Londra!

Yolanda se întoarse repede spre el.

- De ce?

- Pentru că am nişte afaceri acolo şi, în plus, vreau să te întâlneşti cu prietenii părinţilor tăi. A fost de altfel şi dorinţa mamei tale şi admit că am greşit chemându-te aici, când la

Londra sezonul e în toi.

- Dar eu sunt în doliu...

- Ai văzut-o pe mama ta purtând doliu după tatăl tău, pe care l-a adorat?

Yolanda îl privi, surprinsă.

Nu s-ar fi aşteptat niciodată la astfel de cuvinte din partea lui.

- Ştiu cât de mult s-au iubit părinţii tăi, Yolanda. Am ştiut că nu voi putea lua locul tatălui tău în inima mamei tale, aşa că nici Nu am încercat.

Yolanda rămase fără cuvinte.

- A fost un mare privilegiu pentru mine că mama ta mi-a permis să am grijă de ea, continuă domnul Garrack, calm... Nu voi uita asta niciodată şi pentru că am iubit-o foaite mult, sper că acum e fericită pe deplin.

Spunând acestea, vocea lui se încălzi atât de mult încât Yolandei aproape nu-i venea să creadă că tatăl ei vitieg era

cel care-i vorbise.

- Ceea ce vom face de acum încolo, va fi exact ce a dorit mama ta, continuă el surâzând. Vom merge deci la Londra şi vom petrece ultima lună din sezon cu prietenii părinţiloi tăi. Vom organiza petreceri în casa mea din Park Lane şi sunt sigur că după asta vei primi şi tu o mulţime de invitaţii.

Yolanda îl privi ca şi cum nu putea să-şi creadă urechilor.

- Haide, Yolanda, spuse el întinzându-i mâna, să ne comportăm de acum înainte ca şi cum mama ta ar mai fi cu noi şi să facem ceea ce ştim că i-ar aduce fericirea.

Yolanda îi strânse mâna cu putere.

Apoi, deşi nu făcuse acest lucru niciodată, se apropie de el şi, cuprinzându-l cu braţele după gât, îl sărută pe obraji.

Domnul Garrack îi înconjură talia cu braţul şi Yolanda izbucni în plâns.

- Haide, e în ordine, spuse el cu blândeţe. Acum am reuşit în sfârşit să ne înţelegem unul pe altul, aşa cum a dorit mama ta întotdeauna şi vom avea grijă să facem doar ceea ce ar fi încântat-o pe ea.

- Cum puteţi să fiţi atat de bun şi de înţelept?... Cu câteva minute mai înainte m-am simţit atât de singură şi de nefericită, dar acum ştiu că vă am pe dumneavoastră.

- Bineînţeles că mă ai, Yolanda, şi împreună vom învinge toate obstacolele.

Yolanda îşi şterse în grabă ochii, cu dosul palmei.

- Acum, să bem un pahar de şampanie, sugeră domnul

Garrack. Ne va face bine la amândoi. Apoi, după ce vom lua

masa de prânz, vom face o plimbare călare. Sper că vei fi de

acord să-l luăm pe Chestnut, noul tău armăsar. Şi pe toţi

ceilalţi pe care ţi i-am cumpărat şi cărora va trebui să le dăm nume...

Yolanda zâmbi, fericită:

- Da... Şi ei se vor bucura să fie la Londra în timpul sezonului.

în timpul prânzului, domnul Garrack făcu tot ce-i stătu în putinţă s-o înveselească.

Astfel, îi povesti o mulţime de întâmplări amuzante din călătoriile lui şi-i vorbi cu mult umor despre investiţiile pe care le făcuse în proiecte care-i păruseră la început extraordinare, dar care se dovediseră un dezastru.

Yolanda îi ceru apoi să-i spună cum devenise multimilionar şi domnul Garrack îi povesti totul cu o mândrie nedisimulată.

După terminarea prânzului, caii ceruţi fură aduşi în faţa casei şi nu după mult, Yolanda şi domnul Garrack săriră în şa şi se îndreptară spre pădurea din apropiere, unde grăjdarul-şef avusese grijă să pună mai multe obstacole pentru antrenarea-cailor.

- Cred că sunteţi foarte mândru de ceea ce aţi realizat, spuse Yolanda, uitându-se cu admiraţie la pădurea care era acum proprietatea domnului Garrack.

- încă de mic am visat să am într-o zi câteva case frumoase, cu o privelişte frumoasă împrejur. Dar cea mai mare realizare a mea a fost când mama ta a fost de acord să se mărite cu mine. Axa cum am spus de multe ori, era mai

frumoasă decât tot ce am şi decât toate tablourile mele.

- Să vorbim puţin despre tablourile pe care le aveţi.

Caii mergeau acum unul lângă altul, iar soarele strălucea

în pletele Yolandei, conferindu-i o aură miraculoasă.

- De ce aţi cumpărat atât de multe tablouri scumpe? continuă ea, curioasă.

- în primul rând, pentru că îmi place să le privesc şi apoi ca să-i impresionez pe oamenii de care sunt interesat.

Yolandei îi plăcu răspunsul lui plin de sinceritate.

-- Şi au fost impresionaţi? întrebă ea surâzând.

- Da... Mama ta invita multă lume cunoscătoare să le vadă, ceea ce sper să faci şi tu de acum înainte. Nu vom mai invita în casa noastră decât persoane capabile să realizeze valoarea lucrurilor pe care le avem şi să le aprecieze.

Yolanda ştiu imediat că tatăl ei vitreg se referise la Cecil Watson şi la toţi cei din categoria lui.

Nu răspunse însă nimic, dar îi zâmbi larg, cu un zâmbet foarte asemănător cu cel al mamei sale.

- Mă bucur că locuim împreună, spuse domnul Garrack, deşi sunt conştient că nu peste mult timp te vei îndrăgosti şi mă vei părăsi.

- Nu vă voi părăsi niciodată complet, îl asigură ea. Au avut această idee stupidă înainte, recunosc, dar nu se va mai întâmpla niciodată.

- Vreau ca lumea care vine la noi să se simtă bine, aşa cum a fost când trăia mama ta şi când casa noastră era permanent plină de prieteni, care plecau de la noi mult mai fericiţi decât fuseseră înainte de a ne fi oaspeţi. Odată, una dintre prietenele mamei tale mi-a spus: ,,m-am simţit ca-n rai alături de voi... Vă rog să mă mai invitaţi.

- Da... Vom începe să primim şi noi... Ştiu foarte bine ce ar fi făcut-o fericită pe mama.

- Şi eu ştiu, aşa că sper să ne ajute, răspunse domnul

Garrack zâmbind.

în noaptea aceea, când se duse la culcare, Yolanda se

întrebă cum putuse să fie atât de proastă...

De ce nu încercase să-l cunoască mai bine pe tatăl ei

vitreg?...

îl antipatizase atât de mult, fără să-l cunoască aproape deloc, închipuindu-şi că era un om oarecare.

Acum, realiza că era un om cu multă forţă, dar care fusese foarte singur până în momentul când mama ei îi permisese să le ajute.

Abia acum îşi dădea seama că relaţia lor fusese deosebit de frumoasă şi de sinceră.

Căldura care apărea în ochii lui de câte ori vorbea despre mama ei era de-a dreptul impresionantă.

„Am fost incredibil de norocoase că domnul Garrack a

aparut in viaţa noastră", îşi spuse ea acum. „Aş fi o ingrată dacă Nu aş recunoaşte acest fapt".

Astfel, se hotărî să se comporte cu el mult mai afectuos.

Aşadar, când îşi luară la revedere, ceva mai târziu, după ce se întoarseră acasă, Yolanda îl îmbrăţişă şi-l sărută din nou pe obraji, cum îşi sărutase întotdeauna propriul ei tată.

De asemenea, ştia cu certitudine că Nu avea nevoie de cuvinte pentru a-l face pe tatăl ei vitreg să înţeleagă de ce îşi schimbase atât de mult atitudinea faţă de el.

- Abia aştept să mergem la Londra, tăticule, îi spuse ea apoi, cu dulceaţă... Sper să mă ajuţi în tot...

- Da, bineînţeles... Voi avea grijă să te întâlneşti numai cu persoane de calitate. Mai întâi, îi vom invita doar pe prietenii mamei tale. I-am cunoscut deja pe unii dintre ei şi sunt sigur că vor fi foarte bucuroşi să ne revadă.

Când ajunse în camera ei, fu foarte uimită să constate că servitoarea 11 împachetase deja aproape toate rochiile, iar valizele aşteptau deschise lângă uşă, pentru cazul că Yolanda ar fi dorit să mai pună ceva în ele.

„Vom începe o viaţă nouă”, se gândi ea, zâmbind uşor. Aşa spunea şi tatăl ei, întotdeauna când erau nevoiţi să se mute dintr-un loc pe care nu-l mai puteau plăti, sau pentru că oamenii de acolo nu mai doreau să joace cărţi cu el,

deoarece câştiga tot timpul.

O nouă aventură! îşi spuse Yolanda, inspirând adânc, în acel moment, avu impresia că simte undeva foaite aproape prezenţa zâmbitoare a mamei, care o felicita pentru

hotărârile luate în acea zi.

Poate acum voi avea prilejul să întâlnesc în sfârşit un

bărbat atrăgător, cum a fost tatăl meu...

Deşi, se gândi ea imediat, bărbaţii pe care-i cunoscuse când mai fusese la Londra, nu aveau nimic interesant şi-i păruseră imaturi, pentru că nu stătuse prea mult, până

atunci, cu persoane de vârsta ei.

Poate Nu o să pot aprecia niciodată un bărbat tânăr, se gândi ea, pentru că nu au multe de povestit...

Dar, cine poate să ştie ce-i va rezerva viitorul ?

Apoi simţi o apăsare în piept la gândul că va da petreceri, împreună cu tatăl ei vitreg, când erau în doliu...

- Dar ce să fac, mămico?... Ştiu că tu nu te-ai opus niciodată ideilor domnului Garrack. Şi eu vreau să-i fiu pe plac, după tot ce a făcut pentru noi.

De asemenea, Yolanda realiza acum de ce mama ei se

încrezuse în Oliver Garrack iară nicio rezervă, deşi inima ei aparţinuse întotdeauna primului soţ.

Am fost atât de proastă, se gândi ea, să nu-mi dau seama ca deşi e atât de diferit de cum era tatăl meu, e totuşi un om plin de calităţi şi unul dintre cei mai inteligenţi pe care i-am întâlnit vreodată.

0 să mă străduiesc de acum înainte să-i înţeleg pe oameni mai bine decât am făcut-o până acum. Şi să nu-i mai desconsider pe bărbaţii care nu seamănă cu tatăl meu.

Spre deosebire de ea, mama sa ştiuse să vorbească frumos despre toate persoanele pe care le cunoscuse şi să le aprecieze calităţile.

înainte de a adormi, Yolanda hotărî să-l facă fericit pe tatăl ei vitreg.

Nu-şi pusese niciodată această problemă, dar acum vedea limpede cât de dor îi era domnului Garrack de mama ei.

1 oate de aceea lucra atât de mult şi-l chemase pe domnul Watson la el cu gândul de a-şi concentra toată atenţia asupra dezvoltării afacerilor de care se ocupa. Şi la fel pe domnul Harpole.

Poate se gândise că banii vor umple cât de cât golul pe care-l lăsase mama sa în viaţa lui.

- Da, acum îl înţeleg, murmură ea. şi adormi.

A doua zi dimineaţă când se trezi, Yolanda se duse la

fereastră, conform unui vechi obicei, pentru a da bineţe noului răsărit de soare din viaţa sa.

Spre bucuria ei, în faţa casei erau deja pregătite cele două trăsuri cu care urmau să plece la Londra.

După ce ieşiră din sat însă, simţi că e o adevărată nebunie să lase în urmă atâta frumuseţe şi prospeţime pentru un oraş mohorât ca cel spre care se îndreptau acum.

Din trăsura aflată în spatele celei în . care luaseră loc ea, domnul Garrack şi valetul acestuia, se auzi râsul vesel al servitoarei ei.

Atunci, îşi aminti cât de mult o rugase Emily s-o ia şi pe ea la Londra.

Yolanda îi ceruse menajerei-şefe să-i permită s-o însoţească şi Emily în aventura ei londoneză.

- Bineînţeles că vă poate însoţi, răspunsese femeia, dar să aveţi grijă să Nu o pierdeţi pe acolo.

Yolanda zâmbise şi promisese că va avea grijă să nu se

întâmple acest lucru.

- Şi vă mai rog să aveţi grijă de stăpân, să nu se îngraşe cu mâncărurile de pe acolo, continuase menajera-şefă.

După un timp, cele două trăsuri opriră la un han, pentru

masa de prânz.

Domnul Garrack avea întotdeauna o grijă deosebită

pentru cei care-l serveau.

- Când mi-am satisfăcut stagiul militar, îi spusese el odata, am învăţat că un bun ofiţer se gândeşte mai întâi la subalternii lui şi doar apoi la el însuşi. Aşa am făcut mereu, şi sper să faci la fel, când va veni timpul.

- Nu voi uita, replicase Yolanda, râzând.

Apropiindu.se de Londra, Yolanda se întrebă dacă tatăl ei vitieg spera ca ea să se căsătorească în curând.

Oricum, continuă ea să reflecteze, mai mult ca sigur îi trecuse prin minte acest lucru.

De aceea insistă să dea petreceri, deşi ea e încă în doliu.

Spera insă ca nimeni să nu fie şocat din această cauză.

In ceea ce o privea, era ferm convinsă că nu se va putea

distra la atât de scurt timp de la moartea mamei ei.

Spre seară, ajunseră în sfârşit în Park Lane.

După ce stătuse la ţară, casa de aici îi părea acum de-a dreptul insipidă.

fotuşi, după ce intră înăuntru, fu din nou impresionată de mobila luxoasă şi de pe pereţii.

După cină, domnul Garrack îi spuse Yolandei ce scrisori trimisese în cursul acelei seri.

^ - Au fost cu toţii prietenii mamei tale, dar mă îndoiesc că-ţi mai aminteşti de vreunul.

- Voi încerca, răspunse Yolanda, uitându-se cu atenţie la numele de pe lista pe care i-o dădu tatăl ei vitreg. Dar aţi

invitat atât de multe persoane, încât dacă mă vor invita la rândul lor, mă tem să nu fiu nevoită să stau aici până la

Crăciun.

Domnul Garrack izbucni în râs.

- NU ar fi chiar atât de rău. Mai trist ar fi dacă ai fi nevoită să stai acasă în fiecare seară doar cu bătrânul tău tată, ca Cenuşăreasa, în timp ce alte fete* sunt la bal.

- Sunt sigură că dacă aţi veni cu mine la petreceri, aţi dansa mai mult decât mine, pentru că ar fi multe femei caie v-ar face curte. Eu nu cred că voi avea atât de mult succes la bărbaţi.

- Eşti prea modestă, Yolanda. Lasă-mă să fac o profeţie : vei fi cea mai frumoasă debutantă a sezonului. Mâine dimineaţă vor veni o sumedenie de magazine la noi, adăugă el râzând.

Yolanda ştia ce însemna acest lucru, pentru că data trecută când fusese la Londra cu el şi cu mama ei, domnul Garrack dăduse telefoane la magazinele de pe Bond Street şi în scurt timp sosiseră acasă o mulţime de vânzători, cu fel

de fel de rochii.

Yolanda se gândise atunci că în felul acesta nu era nevoită să care o mulţime de cutii şi, ceea ce era mai important, putea să probeze liniştită fiecare rochie care o atrăgea.

Dubiţa cu cei doi vânzători şi cu muntele de rochii sosi

intr-adevar a doua zi dimineaţă, imediat după micul dejun.

Data trecuta, mama ei îl rugase pe domnul Garrack să

aleaga rochia pentru Yolanda, dar acum acesta spuse cu hotărâre:

- Cred că acum eşti destul de mare şi de instruită ca să-ţi poţi alege singură rochiile, ţinând cont bineînţeles şi de ceea ce crezi ca i-ar fi plăcut mamei tale pentru tine. Deci, cumpără tot ce-ţi place şi mie trimite-mi doar nota de plată.

- Alt, eşti aşa de generos, tăticule, răspunse Yolanda cu

sinceră recunoştinţă şi vorbindu-i mult mai apropiat ca de obicei.

Dar el aşa ftisese întotdeauna, se gândi ea imediat. Ea îl antipatizase pentru că îl considerase urât şi pentru că îşi închipuise că luase locul tatălui ei în sufletul mamei sale.

Nu-l analizase ca pe o fiinţă umană, capabilă de sentimente, de dureri şi de bucurii.

Abia acum îl înţelegea cu adevărat.

Şt... ii era ruşine de modul cum îl privise înainte.

„Sunt hotărâtă să-l ajut să fie şi el fericit”, se gândi apoi. Yolanda îşi petrecu toată dimineaţa probând rochii după rochii şi costume după costume.

Cei doi vânzători se entuziasmau de fiecare dată şi o complimentau fără încetare.

în cele din urmă, Yolanda alese patru rochii de zi şi cinci de seară.

Nu fusese un moft...

„Am într-adevăr nevoie de toate astea”, se gândi ea.

La Paris, nu-şi cumpărase nicio rochie.

Când începuse colegiul, îşi luase aşa de multe rochii cu ea, încât fetele de acolo ajunseseră să facă glume pe seama acestui fapt.

Dar le purtase pe toate şi la sfârşitul şcolii nu mai avusese nici măcar una singură nouă.

Avea nevoie de asemenea de încălţăminte, lenjerie şi desigur, de pălării...

Va trebui să-şi pregătească treptat şi trusoul, ca orice tânără din lumea ei, îşi mai spuse Yolanda, promiţând apoi vânzătorilor că se vor revedea curând, pentru a-şi îmbogăţi garderoba şi cu alte lucruri.

în seara aceea, tatăl ei vitreg îi ceru să-l însoţească la un dineu dat de unul dintre cei mai buni prieteni ai mamei ei, de care şi el se ataşase destul de mult.

Când ajunseră acolo, fură poftiţi în salon şi Yolanda constată imediat că la masă erau, pe lângă gazde şi copiii lor, şi alte persoane, printre care câţiva tineri...

Văzându-i, Yolanda ar fi vrut s-o ia la fugă şi să nu se mai întoarcă.

Apoi îşi spuse că nu avea de ce să-i fie teamă de acei bărbaţi necunoscuţi, pentru că nu puteau fi de teapa domnului Watson.

Apoi, gazda se ridică în picioare şi, apropiindu-se de ei, spuse cu blândeţe:

- Mă bucur foarte mult să te revăd, Yolanda, şi să te prezint familiei mele. Mama ta mi-a fost o foarte bună şi dragă prietenă.

Astfel, bărbatul o prezentă mai întâi celor două fiice ale sale, apoi celor doi tineri de lângă ele, care erau fiii lui.

Când dădu mâna cu aceştia din urmă, simţi din nou în sufletul ei acea teamă înfiorătoare care o cuprinsese după întâmplarea cu Cecil Watson.

„Doamne, de ce sunt atât de proastă?” se întrebă ea în gând.

- Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, îi spuse prietenul mamei sale, surâzându-i cu căldură. Nu înţeleg de ce nu ne-aţi vizitat până acum.

- Am stat retraşi la ţară, murmură Yolanda, fără să-l privească.

- Sper ca de acum încolo să fii prezentă la toate balurile care se vor da până la sfârşitul sezonului. Sunt sigur că vei avea foarte mult succes.

Apoi, fură invitaţi să se aşeze la masă, Yolandei

recomandându-i-se să se aşeze lângă fiul cel mai mare al gazdei, iar tatălui ei vitreg, pe scaunul din faţa ei.

Cum domnul Garrack o privea cu insistenţă, înţelese imediat că-i sugera să se relaxeze şi să zâmbească.

„Nu mai sunt speriată, nu mai sunt speriată , îşi repetă ea în gând, după care se forţă să surâdă.

Capitolul 7

Doua săptămâni mai târziu, viaţa ei era complet schimbată.

Yolanda câştigase bătălia cu ea însăşi şi nu mai tremura de spaimă când un bărbat îi strângea mâna.

Mai mult, acum era Complet relaxată chiar şi atunci când

în timpul dansului era cuprinsă de mijloc, iar

complimentele le primea fără să mai roşească, aşa cum făcea înainte.

Şt intr-adevăr, aşa cum prevăzuse tatăl ei vitreg, avea un succes extraordinar.

1 oata lumea vorbea despre frumuseţea ei şi era invitată la fiecare bal, unde era declarată întotdeauna regina balului.

lotuşi, în prima săptămână avu loc şi un incident neplăcut.

Unul dintre baluri - cel mai mare la care participase - se ţinea în casa unor prieteni ai părinţilor ei.

în spatele locuinţei respectivă se afla o grădină mare... După ce dansase de câteva ori cu un tânăr care începuse s-o curteze - un ofiţer din marina regală, cu care-i plăcuse şi ei să stea de vorbă, pentru că era foarte informat asupra dezvoltării industriei de oţel, subiect de care era interesat tatăl ei vitreg - se duseră în grădină şi se aşezară pe o bancă, sub un copac.

Nu după mult însă, se întoarse alergând în salon, unde domnul Garrack stătea de vorbă cu un prieten.

-Vreau să plecăm imediat acasă, îi spuse ea, cu respiraţia

întretăiată.

Domnul Garrack o privi surprins.

- Ce s-a întâmpalat?

Cum ea nu răspunse, adăugă calm:

- Bine, dacă vrei, aşa vom face.

Yolanda ieşi imediat din salon, iar domnul Garrack o

urmă îndeaproape.

în aşteptarea trăsurii, nu vorbiră nimic.

Abia când ajunseră aproape de. casă, domnul Garrack, care dorea probabil să-i relateze cele întâmplate, văzând că nu o face, întrebă:

- Ce anume te-a supărat, Yolanda?

Ea ezită o clipă, apoi răspunse încet :

- Tânărul cu care am dansat mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Domnul Garrack tăcu câteva clipe, apoi replică:

- Yolanda, eu cred că ţi s-a făcut un mare compliment. La

urma urmei, tânărul în cauză ţi-a cerut să fiţi împreună la

bine şi la rau, in bogăţie sau sărăcie până când moartea vă va

desparţi. Niciun bărbat nu ţi-ar putea oferi mai mult, adăugă el zâmbind.

Un timp între ei se lăsă tăcerea, apoi Yolanda izbucni în

râs.

Cura tatăl ei vitreg râse la rândul lui, Yolanda îşi puse capul pe umărul lui.

- Ai dreptate, tăticule, dar m-a luat prin surprindere şi am simţit nevoia să fug de el.

- Da, nu cred ca şi-a închipuit că vei fugi de el, replică domnul Garrack cu umor.

Yolanda râse din nou.

- Nu ştiu de ce sunt aşa de proastă... Oricum, nu mai am stările de teamă dinainte.

- Am realizat asta, Yolanda. Ai foarte mult succes, draga mea... Nu te mai lăsa afectată de temerile din trecut. La urma urmei, ce a fost a fost şi nu mai poate fi schimbat. Ce

va fi mâine va fi important...

- Da, tăticule, iartă-mă că am fost aşa de proastă.

-Astăzi, tot trebuia, să plecăm acasă mai devreme, pentru

că mâine trebuie să fiu la birou dis-de-dimineaţă. Abia aştept să mă culc.

Yolanda ştia însă că vorbea astfel doar pentru a o determina să nu se mai simtă vinovată.

Când intrară în casă, domnul Garrack o sărută cu afecţiune pe frunte.

- Iartă-mă... M-am comportat ca o proastă, spuse ea oftând.

- Uită toate amintirile urâte. Mâine, o să ai o zi extraordinară.

Şi într-adevăr, a doua zi, pentru că Yolanda se bucurase de atâta succes ca debutantă, fură invitaţi la ultimul bal al sezonului, împreună cu cele mai selecte persoane din Londra.

Un privilegiu de care niciunul din ei nu s-ar fi putut bucura înainte.

Peste alte câteva zile, domnul Garrack o anunţă:

- în weekend ne vom întoarce la ţară, Yolanda.

Ochii tinerei se luminară.

- Aii, minunat!

- Te aşteaptă câţiva cai noi acolo, plus nişte tablouri pe

caie le-am cumpărat cu gândul că te vor interesa.

- Air, şi de ce nu mi-ai spus nimic despre toate acestea, tăticule?

- Secretarul meu s-a ocupat de aceste probleme, nu eu. Am cumpărat un Van Dyck şi două tablouri de Stubbs.

-Ah, ce fericită sunt, replică Yolanda bătând din palme. Sunt fericită că acum ai mai multe tablouri cu cai... Ar fi fost păcat să ai aşa de mulţi cai în grajd, dar aşa puţine tablouri care să reprezinte aceste superbe animale.

Domnul Garrack izbucni în râs.

- Sper să-ţi placă noile mele achiziţii.

- Sunt sigură. De altfel, îmi plac şi tablourile pe care le ai aici, la Londra.

- Acestea lac parte din colecţia mea de început şi, să fiu sincer, cred că puteam să fac alegeri mai bune.

- Sunt, totuşi, tablouri drăguţe.

Dar nu atât de valoroase ca cele pe care le am la ţară. Mama ta m-a învăţat foarte multe lucruri despre artă, aşa că picturile pe care le-am cumpărat după sfaturile ei nu se compară cu ce am avut înainte. Sunt mult mai deosebite. Yolanda zâmbi.

Ei a imposibil ca cineva să nu admire un om care lucra atât de mult nu numai pentru a trăi mai bine, dar şi pentru a-şi dezvolta propria minte.

Yolanda era pe punctul să-l mai întrebe ceva despre picturile lui, când domnul Garrack îi spuse:

- Vom avea un musafir la casa de la ţară în acest weekend, care vine şi pentru a vedea tablourile lui Stubbs. Pe mine mă interesează afacerile pe care le are în America şi să aflu mai multe despre noul tip de frâne automate folosite în construcţia trenurilor.

Yolanda îl privi cu ochii măriţi de uimire.

- Sper că vom fi destul de abili, amândoi, pentru a-l determina să ne spună tot ce ştie, continuă domnul Garrack. Numele viitorului nostru oaspete este... Milborne... Lordul Milborne...

în acel moment, secretarul lui îşi vârî capul pe uşă şi spuse :

- Regret dacă vă deranjez, dar a venit un bărbat de la ţară şi cere să vorbească cu dumneavoastră, domnule Garrack, despre lămpile cu gaz pe care le-aţi comandat pentru aripa servitorilor.

- Bine, vin imediat.

După ce domnul Garrack ieşi din încăpere, Yolanda se gândi la vestea pe care tocmai o primise...

îl cunoştea pe lordul Milborne.

Fusese extraordinar de amabil cu tatăl ei, când locuiseră în BadeNu Baden.

Tatăl ei era atunci într-una din cele mai nenorocoase perioade ale vieţii, la jocul de cărţi.

La BadeNu Baden merseseră după ce contele câştigase o sumă frumuşică la Hamburg, aşa că trăseseră la hotelul Stephanie, care era unul dintre cele mai elegante din oraş.

Ea avea pe atunci paisprezece ani şi fusese foarte impresionată de parcurile şi de grădinile din acea localitate.

Ei nu i se permisese desigur să intre în cazinou, dar ştia foarte bine cât de important era acesta în viaţa lor.

în prima lor seară din acel oraş tatăl ei câştigase din nou, aşa că în dimineaţa următoare erau toţi trei foarte veseli.

De asemenea, tatăl ei jucase în acea zi la curse şi câştigase din nou.

A doua zi însă, fusese cu totul diferită.

A

In noaptea aceea tatăl ei jucase la cazinou şi pierduse.

Mama sa încercase să-l consoleze, ca de obicei, spunându-i că totul va fi bine şi să nu-şi facă griji.

Lucrurile nu stăteau însă astfel şi în cea de a treia zi tatăl său le informase că erau faliţi.

Pentru a se mai relaxa puţin, mama ei propusese să meargă toţi trei să facă o plimbare prin grădină.

Pe una dintre alei se întâlniseră cu lordul Milborne, care se oprise să-i salute pe părinţii ei.

Era un bărbat extrem de atrăgător, doar cu puţin mai în

vârstă decât tatăl său.

- Te căutam, Longwood... Am aflat că eşti într-o perioadă proastă. Dacă vrei să pariezi la curse azi, am un nume învingător pentru tine.

Apoi, cei doi bărbaţi se îndepărtaseră, pentru a discuta în

linişte.

După plecarea lor, mama ei o luase de mână şi-i spusese, plină de speranţă:

- Ah, ce bine-ar fi dacă ne-ar ajuta lordul Milborne... Altfel, draga mea, nu ştiu ce vom face.

După aproape o oră, tatăl ei se întorsese.

Zâmbetul de pe faţa lui le spusese imediat că totul era în ordine.

- Suntem salvaţi, iubito, declarase el apropiindu-se, apoi îşi sărutase soţia pe obraji. Nu vom fi daţi afară din hotel şi nici nu vom fi nevoiţi să ne întoarcem acasă.

- Te-a ajutat, deci, lordul Milborne?

- Da. A fost foarte generos, şi în plus mi-a dat numele marelui favorit de la cursa de astăzi.

într-adevăr, calul respectiv câştigă cursa, aşa că petrecuseră încă două săptămâni de vis în BadeNu Baden, după care se mutaseră în altă parte.

Lordul Milborne îi salvase într-adevăr atunci, dar Yolanda nu se mai gândise la el niciodată, după aceea.

Astfel, se gândi ea în continuare, nu va putea să-l lase pe tatăl ei vitreg să-l păcălească, aşa cum era convinsă că intenţiona.

In ultimul timp, auzise pe la dineuri multe persoane discutând despre noile frâne automate pentru trenuri.

1 o ţi erau de părere că acestea vor împuţina numărul accidentelor de pe căile ferate.

în o mie opt sute treizeci, firmele Stockton şi Darlington construiseră primele căi ferate, menite să transporte cărbunele din mine spre diferite depozite si curând invenţia lor se răspândise pe tot cuprinsul Angliei, după care şi în alte ţâri europene.

De atunci şi până în prezent avuseseră însă loc o mulţime de accidente feroviare, pentru că era foarte uşor de pornit un tren, dar destul de greu să-l opreşti.

De curând, un anume domn Westinghouse, din America, inventase o frână automată cu aer comprimat, care fusese deja experimentată de diverse firme americane.

Cum în timpul discuţiilor domnul Garrack pusese multe întrebări cu privire la acest fapt, Yolanda îşi dădu seama imediat că e interesat de această problemă şi că dorea să cumpere acest sistem înaintea tuturor, pentru a-l răspândi şi în Anglia.

Nu se întrebase însă niciodată, văzându-i acest interes, de

la cine dorea să obţină mecanismele în discuţie.

Acum însă, era hotărâtă să-l oprească să-l înşele pe lordul Milborne, care-i salvase de la dezastru pe părinţii ei şi pe ea însăşi.

„Nu vreau să-l rănesc în niciun fel pe tatăl meu vitreg", continuă ea să reflecteze, „dar e deja destul de bogat ca să nu mai aibă de ce să recurgă la practicile de dinainte".

„Poate domnul Milborne are acum nevoie de ajutorul meu", îşi spuse ea apoi, "aşa cum tata a avut nevoie să fie ajutat cu ani în urmă, la BadeNu Baden"

Capitolul 8

Astfel, că pentru după-amiaza aceea aranja în aşa fel lucrurile încât să meargă pe Bond Street, să-şi modifice nişte rochii.

Apoi îi ceru vizitiului s-o ducă în Grosvenor Square. înainte de a ieşi din casă, convinsă că secretarul domnului Garrack are o listă cu adresele tuturor celor cu care colabora stăpânul lui, Yolanda se duse în birou în

timpul prânzului, când nu era nimeni acolo, şi se uită în agenda de pe birou.

Aşa cum îşi imaginase, găsi ce dorea şi află în felul acesta că lordul Milborne locuia în Grosvenor Square, la numărul nouăzeci şi trei.

Aşadar, din Bond Street, Yolanda şi servitoarea ei se îndreptară într-acolo, în caleaşca ultraelegantă a domnului Garrack.

Totuşi, nu putea să nu se gândească în acest timp, cu inima strânsă, că îşi trădează tatăl vitreg, care făcuse atât de multe pentru ea şi mama ei.

Se simţea însă datoare şi faţă de lordul Milborne.

Grosvenor Square era într-adevăr cea mai mare şi mai impresionantă piaţă din Londra.

în momentul în care vizitiul opri la adresa indicată, Yolanda fu pe punctul să renunţe la planul ei, dar îşi aminti imediat surâsul fericit al tatălui ei, când se întorsese la ea şi la mama ei, după ce stătuse de vorbă cu lordul Milborne, la Baden -Baden.

„Sunt sigură că tatăl meu doreşte, de acolo de unde e, să-l ajut acum pe lord".

De aceea, îl rugă pe vizitiu să sune la uşa de la intrare.

Acesta se supuse şi după ce o făcu, majordomul lordului deschise cu promptitudine.

Atunci, Yolanda coborî şi ea din trăsură, ajutată de servitoarea ei, şi se apropie de intrarea în casă.

- Aş dori să stau de vorbă cu lordul Milborne, spuse ea, emoţionată.
- Vă aşteaptă, domnişoară?
- Nu, dar vă rog să-l informaţi că lady Yolanda Wood

doreşte sâ-i spună ceva foarte important.

^ Majordomul fu vădit impresionat de titlul ei, aşa că în loc sa-i ceară să aştepte, o conduse imediat pe un hol la capătul caruia deschise o uşă masivă şi o anunţă pe un ton grav.

încăperea era probabil o bibliotecă sau un birou, se gândi Yolanda, pentru că pereţii erau acoperiţi de rafturi pe

care erau aşezate'în ordine o mulţime de cărţi legate în piele.

De asemenea, Yolanda observă imediat tablourile de

Stubbs, agăţate deasupra căminului şi între cele două

ferestre foarte largi, care dădeau spre o grădină imensă.

Cum nu răspunse nimeni, câteva momente crezu că în

încăpere nu era nimeni, dar apoi observă că cineva se ridică de la birou masiv.

Majordomul închise uşa în urma ei şi dispăru.

în timp ce bărbatul se îndreptă spre ea, Yolanda atm o surpriză extraordinară.

^ Nu era lordul Milborne pe care şi-l amintea ea, ci un tânăr înalt şi nemaipomenit de frumos.

Când ajunse în dreptul ei, tânărul îi întinse mâna.

- Sunt bucuros să te cunosc, lady Yolanda. Toată lumea vorbeşte foarte frumos despre tine aici, la Londra.

- Dar nu sunteţi lordul Milborne!

Tânărul gentleman zâmbi amuzat.

- Da, te-ai aşteptat să-l vezi pe tatăl meu, cu care ştiu că erau prieteni părinţii tăi. Din păcate, a murit acum doi ani.

- Oh, îmi pare atât de rău! exclamă Yolanda. L-am cunoscut cu multă timp în urmă, la BadeNu Baden, când a avut amabilitatea să-l ajute pe tatăl meu.

- Da, tatăl meu a ajutat multă lume. Cum ai avut amabilitatea să mă vizitezi, ştii probabil, că intenţionez să mă întâlnesc cu domnul Garrack la sfârşitul săptămânii în casa lui de la ţară, pentru a-i vedea tablourile.

- Da, mi-a spus, şi vă asigur că are tablouri foarte valoroase, iar de curând a achiziţionat două tablouri de Subbs, absolut magnifice.

- Şi eu am câteva picturi de Stubbs, de care sunt foarte mândru. NU am ştiut că cele cumpărate de tatăl tău vitreg erau de vânzare, că le-aş fi cumpărat înaintea lui.

Yolanda nu reuşi să răspundă, deoarece lordul se grăbi să adauge:

- Pot să-ţi ofer o răcoritoare?

- Nu, mulţumesc, milord, am venit doar pentru a-i spune ceva tatălui dumneavoastră, tatăl meu vitreg nu ştie unde sunt.

- Poţi să-mi spui mie ce doreai să vorbeşti cu el. Sunt la dispoziţia ta, dacă vrei să te ajut cu ceva sau să-ţi răspund la vreo întrebare.

Apoi, lordul o invită să se aşeze pe o sofa de lângă cămin.

Yolanda acceptă şi tânărul se aşeză lângă ea, cu un aer prietenos.

- Ce anume te preocupă, lady Yolanda? Toţi cei care-l căutau pe tatăl meu aveau probleme, aşa că-mi închipui că ai venit să-i ceri un ajutor.

Yolanda inspiră adânc, apoi răspunse :

- Poate vă va surprinde, milord, dar am venit cu gândul de a-i întoarce tatălui dumneavoastră binele pe care l-a făcut familiei mele.

- Cum anume ţi-a ajutat familia?

- Probabil ştiţi că tatăl meu era cartofor, replică ea, fără să-l privească.

Lordul zâmbi.

- Toată lumea ştie că tatăl tău a fost cel mai încântător cartofor din câţi-au existat vreodată, lady Yolanda... Povestea vieţii lui trebuie să fie cuprinsă într-o carte.

Yolanda surâse uşor.

- Da, nu m-am gândit la asta, până acum.

- Ar trebui să iei în considerare această idee. Sunt sigur că ai putea să scrii această carte mai bine decât oricine.

Cum Yolanda nu ştia ce să răspundă, lordul continuă:

- L-am întâlnit şi eu pe tatăl tău de câteva ori, în timp ce făceam plimbările călare, ca şi la câteva curse de cai. Era un

om de-a dreptul fermecător. NU am mai întâlnit niciodată în viaţa mea un bărbat aşa de frumos.

- Mulţumesc pentru aceste cuvinte, milord. Aş vrea ca toţi oamenii să-şi aducă aminte de tatăl meu în acest fel şi să uite perioadele când îl ocolise norocul. într-o astfel de perioadă l-a ajutat tatăl dumneavoastră la BadeNu Baden, dându-i numele calului favorit la cursa din acea zi şi de asemenea, o sumă mare de bani...

- Da, aşa cum ţi-am. spus deja, tatăl meu obişnuia să facă astfel de gesturi. Am fost întotdeauna foarte mândru de el şi încerc să-i urmez exemplul. Lasă-mă deci să-i ţin locul şi spune-mi de ce ai venit.

Yolanda însă simţi că-i este foarte greu să aleagă cuvintele potrivite.

- Cred că ştiţi cât de bogat e tatăl meu vitreg, începu ea. A reuşit totul doar cu ajutorul dibăciei şi inteligenţei...

- Da, am auzit povestea lui şi sunt convins că multă lume îi admiră efortul pe care l-a depus pentru a ajunge unde e astăzi.

- Nu voi putea niciodată să-i mulţumesc îndeajuns pentru ceea ce a făcut pentru mine şi pentru mama, după moartea tatălui meu.

Yolanda făcu o pauză scurtă, după care continuă :

- Din păcate, lumea afacerilor nu e tocmai lipsită de pete

Şi nu toţi oamenii înţeleg să recurgă doar la mijloace cinstite, pentru a-şi învinge adversarii.

- Da, înţeleg foarte bine ce încerci să-mi spui.

- Poate credeţi că sunt ingrată, dar pentru că tatăl dumneavoastră a ajutat familia mea într-un moment foarte dificil, am venit să-l avertizez pe tatăl dumneavoastră că domnul Garrack este mult mai interesat decât pare să investească în achiziţionarea de frâne automate pentru trenuri, care sunt la mare preţ acum în America.

Lordul îi zâmbi apreciativ...

- Cred că eşti o persoană foarte bravă, lady Yolanda, dacă ai venit să-i spui tatălui meu ce mi-ai spus mie... înţeleg perfect motivul pentru care ai făcut acest lucru.

Yolanda răsuflă uşurată.

- Tatăl meu luptă întotdeauna pe toate căile să obţină ceea ce doreşte... A auzit că şi dumneavoastră, milord, sunteţi interesat să achiziţionaţi acel tip de frâne.

- Da, sunt, şi îţi mulţumesc că te-ai gândit să-l avertizezi pe tatăl meu - şi date fiind împrejurările - pe mine, în această chestiune.

Yolanda se ridică în picioare.

- Vă rog, milord, să nu-i pomeniţi tatălui meu vitreg de venirea mea aici.

- Nu, bineînţeles că nu... Va fi secretul nostru. îţi mulţumesc că te-ai gândit la tatăl meu. Sunt sigur că şi el ar fi apreciat curajul şi onestitatea ta.

- Atunci, ne vom revedea vineri seară, milord, şi sper că vă veţi bucura să vedeţi tablourile de Stubbs colecţionate de

tatăl meu vitreg.

- Poţi să fii sigură de acest lucru. Dar nu-ţi ascund că o să-mi muşc mâinile de invidie. Din păcate, în perioada în care s-au pus în vânzare acele tablouri eram în străinătate... Altfel, le-aş fi cumpărat pe toate, adăugă el zâmbind.

- Sunt sigură că veţi avea mai mult noroc data viitoare, răspunse Yolanda, surâzând.

- NU ai timp să vezi un alt tablou de Stubbs, pe care l-am expus în altă încăpere? Am de asemenea un 1 iţian extraordinar, reprezentând-o pe zeiţa Venus, de care ar trebui să fii interesată în mod deosebit.

Yolanda realiză că lordul îi făcuse un compliment.

- Da, mi-ar plăcea să văd toate acestea, replică ea zâmbind, dacă nu vă răpesc prea mult timp, desigur.

Astfel, lordul o conduse în sufragerie, a cărei mobilă elegantă o determină pe Yolanda să se gândească la faptul că aceea era atmosfera în care i-ar plăcea să trăiască.

Tabloul lui Tiţian, „Venus şi Adonis" trona pe peretele de lângă fereastră şi într-adevăr Yolanda fu deosebit de impresionată de frumuseţea lui.

- Toate tablourile dumneavoastră sunt deosebit de frumoase şi de valoroase, milord. Cât de norocos sunteţi că le puteţi avea...

- Aşa cred şi eu. Mai am nişte tablouri pe care aş dori să ţi le arăt, dar sunt la casa mea de la ţară. Poate vom merge acolo împreună, într-o zi.

- Mi-ar plăcea foarte mult. După ce a fost acolo cu tatăl meu, mama mi-a spus că aveţi una dintre cele mai frumoase case pe care le-a văzut vreodată.

- NU am întâlnit-o niciodată pe mama ta, dar am auzit că era extraordinar de frumoasă. îi semeni, sunt sigur.

- Sper că e adevărat...

Apoi ieşiră din sufragerie, iar în hol Yolanda se opri în faţa unui tablou de Hogarth.

- Şi acesta e foarte frumos, comentă ea.

- Mie nu-mi place în mod deosebit, dar aş vrea să-ţi arăt cândva „Sfânta familie", un tablou impresionant pictat de Rubens, care cred că e cel mai valoros tablou al lui.

- Voi fi fericită să-l văd, milord...

Când se apropiará de uşa de la intrare, majordomul se grăbi s-o deschidă, iar lordul o conduse pe Yolanda în josul scărilor, până la caleaşcă.

înainte de a se urca, Yolanda se întoarse zâmbind spre el.

- Mulţumesc, milord, aţi fost foarte amabil.

- E ceea ce am vrut să spun eu despre tine, Yolanda... Ne vom revedea vineri...

- Nu uitaţi ce v-am rugat, milord...

- Nu voi uita, te asigur...

Yolanda zâmbi şi urcă în caleaşcă.

Lordul Milborne nu se întoarse în casă până când nu văzu trăsura îndepărtându-se.

Când ajunse la Park Lane, Yolanda se simţi îngrozitor de vinovată, deşi era sigură că tatăl ei bun ar fi felicitat-o pentru gestul făcut.

Tatăl actualului lord Milborne l-a salvat pe conte de la închisoare, pentru imposibilitatea de a-şi fi putut plăti facturile.

„Am procedat corect", se gândi apoi Yolanda, suspinând. „Nu se putea să fac altfel".

Din fericire, nu-l văzu pe domnul Garrack până seara, înainte de cină, când coborî pentru ieşire, îmbrăcată într-una dintre rochiile noi.

- Arăţi minunat, draga mea, îi spuse domnul Garrack, aşteptând-o lângă scara interioară. Sunt foarte mândru de tine. în seara asta vom cina împreună cu lordul Stratford de Redcliffe, în Grosvenor Square.

Yolanda simţi că-şi pierde respiraţia.

Nu-i rămânea decât să spere că gazda lor din acea seară nu văzuse trăsura tatălui ei vitreg în faţa casei lordului Milborne, în acea dimineaţă.

în cazul că o văzuse şi-i va vorbi tatălui ei vitreg despre acest fapt, îi va fi foarte greu să-i dea acestuia o explicaţie.

Când ajunseră la destinaţie, Yolanda observă imediat că locuinţa lordului Stratford era situată chiar vizavi de cea a lordului Milborne, aşa că emoţiile ei erau mai mari.

Uită însă repede de toate când intră înăuntru şi realiză că petrecerea la care fuseseră invitaţi era una importantă, deoarece numărul celor prezenţi era destul de mare.

In sala de dans se strânseseră deja o mulţime de perechi, iar altele se aflau pe terasa care dădea în grădina luminată de lună.

Atmosfera i se păru Yolandei deosebit de romantică.

Astfel, nu fu deloc surprinsă când primi cea de-a doua cerere în căsătorie, de la unul dintre tinerii cu care se întâlnise la toate balurile.

- Alt, eşti foarte amabil, îi spuse ea surâzând. Mă simt foarte onorată, dar nu vreau să mă mărit încă.

- Nu mă surprinde, pentru că ai un succes imens. Dar te rog nu mă uita. Pot să te aştept.

- Alt, o să te plictiseşti... Dar putem să rămânem prieteni, nu?

- Desigur, dar cum eşti aşa de frumoasă, vreau să avem o

legătură mult. mai profundă. Sper să se întâmple un miracol

şi să te îndrăgosteşti de mine.

Cum nu avea niciun chef să vorbească despre toate acestea, Yolanda îi propuse să joace „Lăncierii , un joc care nu permitea partenerilor să vorbească prea mult.

Nici nu sfârşise însă bine primul joc şi tatăl ei vitreg se apropie şi-i spuse că e timpul să plece acasă, în trăsură, Yolanda îl întrebă :

- Ce ai vorbit cu acei domni în timp ce am dansat, că v-aţi uitat aşa de lung la mine?

Domnul Garrack izbucni în râs:

- Dacă te gândeşti puţin, o să-ţi poţi găsi singură

răspunsul la această întrebare.

- Cred că aţi discutat afaceri, nu ?

- Bineînţeles. După cum ştii, e singurul subiect care mă interesează când vorbesc cu persoane străine. La altceva nici nu mă pricep.

- Cum să nu? Poţi să vorbeşti despre pictură la fel de bine, tăticule. Deci... despre ce ai vorbit în seara asta?

- Chiar vrei să ştii? M-am interesat care sunt persoanele doritoare să investească în Anglia în afacerea cu frânele automate, pentru a mă pregăti să-i scot din concurs, zâmbi

el.

Cum ajunseseră în faţa casei domnului Garrack, Yolanda

nu făcu niciun comentariu, în hol îl sărută de noapte bună şi alergă în camera ei. „Deci", se gândi ea pregătindu-se de culcare, „e foarte posibil ca tatăl meu vitreg să învingă şi de astă dată, pentru

că a trecut repede la acţiune... Mult mai repede decât m-aş fi aşteptat".

„Aş vrea să câştige amândoi... Şi tatăl meu vitreg, şi lordul Milborne", îşi spuse ea.

„Oricum, eu mi-am făcut datoria", reflectă Yolanda şi adormi relaxată.

Ziua următoare se desfăşură după ritualul ştiut: masa de piânz, cea de după-amiază şi dineul cu dans.

Deja, totul începea să i se pară atât de plicticos, ca şi cum asta ar fi făcut întreaga viaţă, până atunci.

lotuşi, îi era puţin ruşine de ea însăşi, că nu se putea entuziasma de viaţa ei actuală, măcar cât de cât.

i ot ceea ce-mi doresc, e să mă văd din nou în casa de la ţară, se gândi ea.

Şi acolo făcea cam acelaşi lucru în fiecare zi, dar nu se plictisea deloc. Adora să-şi vadă zilnic caii şi să iasă cu ei la plimbare sau să-i antreneze sărind peste obstacole.

Astfel, vineri dimineaţă, când se pregătiră să părăsească Londra, se bucură ca o şcolăriţă care intră în vacanţă.

Cum domnul Garrack ordonă ca la caleaşcă să fie

înhămaţi cei patru armăsari pe care-i cumpărase recent din Tattersall, ajunseră foarte repede, mai ales că de data asta tatăl ei vitreg renunţă la vizitiu şi conduse el însuşi caii.

- Eşti foarte dibaci, tăticule, îl complimentă Yolanda,

surâzând.

- Am observat o notă de surpriză în tonul tău, ceea ce nu

e chiar lăudabil pentru mine.

- îmi pare rău, dar a fost doar pentru că m-am întrebat cum e posibil, de vreme ce ai fost un copil şi un tânăr sărac. Pari însă foarte obişnuit cu această îndeletnicire. în plus,

călăreşti foarte bine...

- Mulţumesc, Yolanda. Pentru că m-ai întrebat, îţi voi

răspunde... Imediat ce mi-am putut permite, mi-am cumpărat cei mai buni cai şi mi-am luat cei mai vestiţi

antrenori.

- Ah, ai procedat foarte inteligent.

- Ti-am spus că atunci când îţi doreşti cu adevărat ceva, e bine să te lupţi până la capăt ca să obţii ceea ce vrei.

- Nu voi uita, tăticule... îmi place la nebunie cu tine la conducerea caleştii... Parcă zburăm...

Domnul Garrack izbucni în râs.

- Asta înseamnă că şi tu abia aştepţi să ne întoaicem la

ţară.

- Da, aşa este. Abia aştept să revăd casa noastră

minunată, grădina pe care o ador şi caii cei noi.

- Să nu uităm că în seara asta vine lordul Milborne, să-mi vadă tablourile. Va sosi înainte de cină, dar nu vreau să-i arăt galeria până mâine.

- Sper că prezenţa lui nu ne va obliga să renunţăm la plimbarea noastră călare de mâine dimineaţă. Sau poate doi este şi el să călărească împreună cu noi.

-Aş fi surprins dacă Nu ar dori acest lucru. Este un călăreţ neobişnuit de bun.

-Ah, da?...

-A caştigat o mulţime de curse de cai călărind el însuşi armasam şi participă aproape la toate vânătorile care se organizează. La casa de la ţară are o ceată de ogari.

4 olanda era sincer impresionată.

Când stătuse de vorbă cu el, îi păruse un orăşean tipic.

- M-arn gândit să cumpăr şi eu nişte ogari, continuă domnul Garrack.

- Ah, iată o mare noutate! exclamă Yolanda.

- Va trebui să ne gândim cu seriozitate la acest fapt, dar vom avea destul timp s-o facem până la toamnă.

- Da, murmură Yolanda.

După aceea tăcură un timp, iar înainte ca domnul Garrack să oprească trăsura în faţa casei, Yolanda îl întrebă :

- Tăticule, pentru mâine-seară ai mai invitat pe cineva la

cină, în afară de lordul Milborne ?

- Bineînţeles că am mai invitat câteva persoane pentru cina de mâine -eară. M-am gândit foarte mult până am făcut alegerea, deoarece mi-am spus că ai dansat destul la Londra şi acum ai prefera o conversaţie inteligentă.

- Da, aşa e, tăticule.

- De asemenea, pentru că lui Alan Milborne îi place opera, m-am gândit că e cazul să avem şi muzică.

- O orchestră?

- Nu. Am invitat doar un pianist, care să ne cânte după masă. Astfel, vom putea şi să discutăm... Ar fi frumos sa

cânţi şi tu la pian.

Yolanda făcu ochii mari.

Domnul Garrack continuă, zâmbind.

- Am văzut că ai avut rezultate excepţionale la muzică, la

şcoală.

- Ah... Şi. • • Chiar vrei să cânt mâine-seară?

- De ce nu, Yolanda? Eu voi avea partea mea de contribuţie la reuşita serii şi trebuie să o ai şi tu pe a ta...

- Mă sperie ideea de a cânta la pian în faţa unor necunoscuţi, tăticule... NU am mai cântat de multă timp...

- Poţi să abordezi ceva uşor... Când oamenii au în faţă mâncare şi băutură din belşug, nu vor să audă o muzică prea complicată, ci ceva romantic sau antrenant.

— BARBARA CARTLAND

- Bine... sper că invitaţii tăi vor fi mulţumiţi de modul cum voi cânta Altfel, o să mă simt foarte stingherită.

-Ai încredere în mine, Yolanda. Vor veni câteva familii. Cupluri de persoane serioase. M-am gândit că lordul Milborne e destul de asaltat de femei la Londra, încât e mai bine ca aici să stea liniştit din acest punct de vedere Pentru prima oară Yolanda realiză că probabil lordul Malborne era curtat de multe femei şi acest fapt îi aduse o stare de inconfort sufletesc.

Nu pare să aibă mai mult de douăzeci şi şapte de ani, reflectă ea. în mod sigur este curtat şi de mamele debutantelor...

Observase la balurile la care participase că mamele erau în primul rând cele care-i asaltau pe bărbaţii bogaţi, în speranţa ca fiicele lor să se căsătorească repede şi neapărat cu un bărbat plin de bani.

Dar din câte observase, lordul Milborne era asemenea tatălui ei: nu se considera un bărbat atrăgător.

De asemenea, din modul cum îl descrisese tatăl ei vitreg, îşi dădu seama că nu era genul care să fie interesat de dezvoltarea noii industrii...

Nu avusese deci niciun sens să meargă în Grosvenor Square.

Totuşi, îşi spuse ea, s-ar fi dus chiar dacă ar fi aflat înainte că tatăl lui murise, gândindu-se că e interesat de frânele automate şi ştiind că va fi oaspetele domnului Garrack.

Având în vedere preocupările lui, cred că a râs de mine în sinea lui, când i-arn vorbit despre acele frâne şi importanţa lor în America...

Dar de ce îşi făcea atâtea probleme?...

Ce importanţă avea dacă râsese sau nu de ea? între ei Nu ar putea fi niciodată o relaţie serioasă, ca s-o intereseze ce părere îşi făcuse despre ea.

Complimentele pe care i le făcuse fuseseră desigur din

pură politeţe, nimic altceva...

Ar fi procedat la fel cu oricare tânără care i s-ar fi părut

încântătoare.

Totuşi, Yolanda continuă să se gândească la el, iar când se lăsă seara şi văzu că lordul nu apăruse, fu destul de dezamăgită şi-şi spuse că probabil primise o invitaţie mult

mai interesantă.

îşi dorea foarte mult să-l revadă, concluziona ea. Era cel

mai interesant bărbat pe care-l cunoscuse până atunci, în

afară de tatăl ei, desigur.

După ce se îmbrăcă şi se uită în oglindă, realiză că era

foarte drăguţă în acea seară.

- Mă întreb dacă Nu ar fi bine să-mi pun nişte bijuterii rămase de la mama la această rochie, spuse ea,

întorcându-se spre Emily.

- Eu cred că au e nevoie, milady. Nu trebuie să vă expuneţi bijuteriile pe care le aveţi, în aceste timpuri. E periculos. Yolanda o privi, surprinsă.

- De ce spui asta?

- Am aflat că au fost probleme în sat, cu vreo oră în urma... Au fost prădate câteva case şi o doamnă în varsta - î-am uitat numele - a fost oprită pe stradă de trei tineri cu pistoale, pentru a i se cere bijuteriile pe care le avea la gât şi la urechi. I-au luat două rânduri de perle veritabile, cerceii cu diamante şi toţi banii pe care-i avea în poşetă.

- Domnul Garrack ştie a aflat?

- Nu ştiu, domnişoară, dar la bucătărie toată lumea vorbeşte numai despre cele întâmplate în sat. Yolanda nu mai spuse nimic, dar nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva erau în pericol şi tablourile tatălui ei vitreg.

Mă rog, îşi spuse ea apoi, hoţii care caută bijuterii şi bani

nu pot avea habar de valoarea tablourilor marilor maeştri.

„Totuşi, trebuie să-l previn pe tatăl meu vitreg", se decise ea, şi alergă la parter.

Când ajunse însă în hol, dădu cu ochii de cei patru servitori vânjoşi care păzeau casa zi şi noapte.

„Nu, nu e mciun pericol", îşi spuse ea, „atâta timp cât sunt aceşti tineri de veghe".

în momentul următor, auzi paşi pe scări şi-l văzu pe lordul Milborne intrând în hol. Era îmbrăcat în ţinută de seară, aşa că Yolanda se gândi că sosise imediat după ce se dusese în camera ei să se schimbe.

- Aţi venit mai târziu decât m-am aşteptat, milord, spuse ea zâmbind. M-am temut că aţi uitat de noi.

- Cum era să uit, când sunt atât de multe de văzut aici?

- Am auzit că vă interesează şi caii, nu numai picturile.

- Da, vreau să văd mai ales calul pe care domnul Garrack l-a cumpărat cu câtva timp în urmă de la Tattersall, chiar sub ochii grăjdarului meu şef, care s-a codit la preţ... L-am certat pentru asta.

Yolanda izbucni în râs.

- Ştiu despre ce cal vorbiţi.

- Atunci, aranjează te rog lucrurile în aşa fel încât să-l pot călări mâine dimineaţă. Sunt curios să văd dacă e aşa de grozav precum mi s-a spus.

- îmi pare rău că aţi pierdut şansa de a avea un astfel de cal, Milord, dar mă întreb dacă nu cumva doriţi să-l călăriţi mâine pentru a vă face apoi nevăzut, împreună cu el...

- O idee foarte bună, replică râzând lordul.

Yolanda râse la rândul ei, astfel că intrară în sufragerie foarte veseli.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, de cum se trezi, Yolanda se gândi doar la cât de extraordinar va fi să-şi facă exerciţiile de călărie împreună cu lordul Milborne.

Apoi îl auzi pe tatăl ei vitreg cerând servitorilor să aducă trei cai în faţa casei, imediat după micul dejun.

Se îmbrăcă repede, fără să se gândească prea mult la modul cum va arăta şi abia dacă îşi aranjă cât de cât părul, înainte să iasă pe uşă.

Când ajunse în sufragerie, atât domnul Garrack cât şi lordul Milborne erau deja acolo.

- Bună dimineaţa, spuse Yolanda, zâmbind.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare, aşteptând ca ea să se aşeze, după care îşi reluară şi ei locurile.

- M-am temut că vei întârzia mai mult, îi spuse domnul Garrack... Nu vreau ca armăsarii care ne aşteaptă în faţa scărilor să-şi piardă răbdarea.

- Nu-i vom lăsa să ne aştepte atât de mult, răspunse Yolanda, începând să mănânce cu poftă sandvişurile de pe farfuria din dreptul ei.

Domnul Garrack îi urmă exemplul, la fel şi lordul Milborne.

Pe urmă îşi băură cu toţii cafeaua şi se grăbiră spre ieşire.

Cum plimbarea decurse încă de la început într-o atmosferă de bună dispoziţie, nu se întoarseră în casă până aproape de prânz.

Yolandei nu-i luă mult să realizeze ce călăreţ extraordinar era lordul Milborne şi că îşi manevra calul cu aceeaşi abilitate pe care o văzuse înainte doar la tatăl ei.

Era o adevărată plăcere să-i urmărească salturile peste obstacole.

La întoarcerea acasă, lordul îşi luă răgazul să privească în jur cu mai multă atenţie decât o făcuse până atunci.

- Se pare că tot ce atingi tu se transformă în aur, Oliver, spuse el râzând.

- Ah, nu vreau să ştie prea multă lume cât sunt de bogat... NU am niciun chef să primesc pe urmă teancuri de scrisori în care mi se dau sfaturi cu privire la modul cum

să-mi investesc banii. în plus, sunt persoane care şi-au făcut o adevărată meserie din trimiterea scrisorilor lor patetice milionarilor, în speranţa că se vor alege cu ceva.

După prânz, domnul Garrack îl invită pe lordul Milborne să-i vadă picturile.

La fel ca Yolandei, cel mai mult îi plăcură tablourile lui Stubbs.

- într-adevăr, remarcă Yolanda, care-i însoţi... Picturile lui Subbs sunt de-a dreptul extraordinare, tăticule... Irebuie să fii atent însă cu ele, să nu ţi le fure cineva. Sunt valoroase, aşa că e mai bine să fii prevăzător.

- Te asigur, Yolanda, că am fost şi sunt foarte precaut cu tablourile mele.

Yolanda se întrebă apoi dacă să-i spună sau nu despre furturile din sat. Dar, considerând ca şi mai înainte că acel tip de hoţi Nu ar putea fi interesaţi de picturi, renunţă.

în minutele următoare, domnul Garrack îi vorbi lordului despre tablourile lui Rafael şi-şi exprimă regretul că nu avea încă niciunul.

Pe urmă, ţinu să amintească ce extraordinară schimbare se petrecea cu tablourile acestui pictor, după ce erau curăţate bine şi înrămate corespunzător.

- Mi-ar plăcea, într-adevăr, tăticule, să ai în această casă nişte picturi de Rafael, aşa cum ai spus: curăţate şi înrămate

corespunzător. Şi să le ţii în sufragerie.

- Da, răspunse domnul Garrack... Şi mama ta a dorit acest lucru.

Mai târziu, se duseră toţi trei din nou la o plimbare călare şi când se întoarseră, Yolanda întrebă:

- Va fi o petrecere diseară, sau vom fi doar noi la cină?

- Mă bucur să-ţi spun că Nu am mai invitat pe nimeni altcineva la cina din seara asta, îi răspunse domnul Garrack, şi sper că distinsul nostru oaspete nu se va plictisi prea mult, astfel. Dar am programat o petrecere mare pentru mâine-seară.

- Mă bucur că vom fi doar noi la cină, Oliver, pentru că vom avea astfel ocazia să discutăm despre un subiect care ne interesează foare mult pe amândoi, replică lordul Milborne, zâmbind.

Tatăl vitreg al Yolandei nu întrebă despre ce subiect era vorba.

De asemenea, Yolanda nu puse nici ea nicio întrebare, dar în timp ce urca scările pentru a se schimba pentru cină se gândi cu intensitate la cele spuse de lord şi se întrebă ce anume dorea să vorbească atât de important cu domnul Garrack.

în vederea cinei din acea seară, Yolanda îmbrăcă cea mai frumoasă rochie pe care o avea.

Şi nu fără rost, deoarece când intră în sufragerie, observă imediat privirile admirative ale lordului Milborne.

Deşi soarele nu apusese cu totul, pe masă ardeau câteva lumânări care răspândeau o lumină discretă.

Curând, servitorii anunţară că cina era servită, astfel că se aşezară toţi trei la masa pregătită festiv.

Ca de obicei, cina era foarte gustoasă, iar vinul fusese ales după placul lordului.

După ce băură cafeaua, Yolanda se ridică încet, declarând că se retrage pentru a-i lăsa să discute în voie.

- Ah, nu, te rog, spuse lordul Milborne. Aş vrea să rămâi şi să auzi ce vom vorbi.

4 olanda se întrebă din nou despre ce anume dorea lordul să discute.

Nu făcu însă niciun comentariu şi se aşeză din nou pe scaun.

- Motivul pentru care am întârziat astăzi, începu lordul, a fost unul foarte întemeiat. M-am întâlnit cu lordul Granville, care, aşa cum probabil ştiţi, e noul secretar de stat pentru afacerile cu străinii.

Domnul Garrack încuviinţă dând uşor din cap, după care spuse, zâmbind amical:

- Da. Sper că e bine. L-am întâlnit de câteva ori până acum, cu diverse ocazii.

- Mi-a propus să devin subsecretat de stat în afacerile cu străinii. A discutat deja această chestiune cu prim-ministrul.

Domnul Garrack păru foarte surprins.

- Nu m-am aşteptat la aşa ceva, spuse el, cu sinceritate, dar te felicit. Sunt sigur că vei face faţă cu brio acestei funcţii.

- Da, m-am gândit că aş putea fi folositor, deoarece am călătorit foarte mult. Oricum, atât lordul Granville cât şi prim-ministrul au fost de acord cu propunerea pe care le-am făcut-o la prima noastră întâlnire.

- Ce propunere ai făcut, Alan? vru domnul Garrack să ştie.

- Acum câteva săptămâni, am făcut o vizită privată în America. Am vrut să mă interesez personal despre invenţia frânei automate, care a fost deja răspândită pe acest continent.

Yolanda fu extraordinar de surprinsă. Astfel, îşi spori atenţia, pentru a încerca să reţină fiecare cuvânt spus de lordul Milborne.

- Când m-am întors în Anglia, continuă el, am luat legătura cu cei care finanţează industria feroviară de aici şi care par reticenţi în confecţionarea acestui tip de frâne,, spunând că le pot cumpăra din America.

- Părerea mea, interveni domnul Garrack, este că ar fi mai bine pentru englezi să cumpere din America aceste

frâne decât să înceapă să le producă aici.

- Da, la această concluzie am ajuns şi eu, după ce m-am gândit câtva timp. Şi cred că tu, Oliver, ai fi cel mai potrivit să intermedieze această problemă între guvernul englez şi Westinghouse, care deţine toate drepturile asupra acestei invenţii.

Câteva momente, în încăpere domni o tăcere adâncă.

Apoi, domnul Garrack spuse răspicat.

- Nu mi-a trecut niciodată prin minte o asemenea idee.

- Ai fi un negociator mult mai bun decât mine, Oliver. Ai făcut destule negocieri pentru tine însuţi şi ai reuşit pe deplin. De aceea, am considerat că nimeni altcineva Nu ar putea obţine pentru Anglia un preţ mai bun.

Yolanda bătu vesel din palme.

- E o idee minunată, tăticule! Lordul Milborne are dreptate. Dacă cineva ar putea obţine un preţ bun pentru noul tip de frâne, tu eşti acela.

- Mă flatezi, Yolanda. în acelaşi timp, mă simt onorat de această propunere şi te asigur că voi face tot ce voi putea să nu te dezamăgesc, adăugă el întorcându-se spre lordul Milborne.

- Deci, accepţi? întrebă lordul, bucuros.

- Fără niciun fel de rezervă, Alan.

- Prim-ministrul va fi foarte încântat când va auzi că ai

-

acceptat. Şi lordul Granville de asemenea. Cum a fost ideea mea, voi merita să fiu aplaudat când vei triumfa.

- Să nu spunem hop până nu sărim, replică domnul Garrack.

- Oricum, dacă vom adopta aici frânele automate, sunt sigur că ne vor urma exemplul toate ţările din Europa, comentă lordul.

- Da. Şi cu cât ne vom mişca mai repede în acest sens, cu atât mai bine.

După asta trecură toţi trei în salonaş, plini de voie bună.

Yolanda realiză imediat bucuria tatălui ei vitreg de a avea un rol atât de însemnat în guvern.

Astfel, înainte de a se retrage în camera ei, îl sărută cu căldură pe obraji.

- Sunt sigură că vei face o treabă foarte bună, tăticule, îi spuse ea zâmbind.

- Mă voi strădui să nu te dezamăgesc, Yolanda.

In clipa următoare, tânăra se întoarse spre lordul Milborne şi-i întinse mâna, zâmbindu-i amical.

Lordul se aplecă uşor şi i-o sărută.

Yolanda se emoţionă aşa de tare încât roşi până în vârful urechilor.

Pe urmă, se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea.

Ajunsă în dormitorul ei, îşi spuse că dacă ea îi dăduse lordului ideea de a-l folosi pe tatăl ei vitreg ca intermediar între guvernul englez şi firma care deţinea drepturile de autor asupra invenţiei în discuţie, Nu avea. decât să se bucure din tot sufletul.

Fără îndoială, inteligent cum era, tatăl ei vitreg va avea un succes imens în misiunea care-i fusese propusă şi pe care o acceptase în primul rând pentru că era foarte sigur pe el.

Dacă se va concentra asupra sarcinii primite, va fi mai fericit, reflectă ea, deoarece aşa nu se va mai gândi atât de mult la mama mea.

în noaptea aceea, fiind foarte emoţionată din cauza celor întâmplate, Yolanda adormi foarte târziu.

Totuşi, a doua zi dimineaţă se trezi foarte devreme şi se ridică imediat din pat.

Apoi îşi puse costumul de călărie şi alergă la parter, iar de acolo la grajduri.

- Aş vrea să mi-l dai pe Chestnut, îi spuse ea băiatului de la grajduri, care se grăbi să-i îndeplinească dorinţa.

Pe urmă, Yolanda sări în şa şi după ce-şi trecu armăsarul peste câteva obstacole, îl îndemnă să o ia spre câmpul care se întindea în faţa lor.

La capătul lui se afla o pădurice în care fusese de multe ori până atunci, când avusese probleme şi dorise să se gândească la ele în linişte.

Acum, dorea să reflecteze la ce va trebui să facă tatăl ei vitreg în America şi la modul în care să-i mulţumească lordului Milborne.

Fusese atât de abil în a-l manevra pe tatăl ei vitreg, pentru a nu mai putea face ceea ce dorise iniţial, conform practicilor lui obişnuite, se gândi ea în timp ce intra în pădurice.

Odată ajunsă aici însă, uită de toate, bucurându-se cu întreaga ei fiinţă de frumuseţea copacilor, de cântecul păsărilor şi de foşnetul uşor al mişcării iepurilor prin tufişuri.

Apoi îl îndemnă pe Chestnut să meargă pe o cărare acoperită cu muşchi, la capătul căreia se afla o căsuţă care fusese cândva a unor tăietori de lemne.

Apropiindu-se de ea, observă că uşa era deschisă şi se întrebă dacă era posibil să fie cineva înăuntru.

Spre surprinderea ei, în clipa următoare fu înconjurată de doi bărbaţi care ieşiseră din tufişuri.

Erau îngrozitor de urâţi şi Yolanda se gândi că niciunul dintre servitorii tatălui ei vitreg nu arăta astfel.

Cei doi o priviră lung, fără să scoată însă niciun cuvânt, iar peste câteva minute, din colibă ieşiră încă trei bărbaţi, şi mai urâţi decât primii.

Brusc, îi trecu prin minte că erau probabil hoţii despre care-i vorbise Emily şi care făcuseră atâtea victime până atunci.

Speriată, trase de căpăstrul calului, pentru a-l determina să se întoarcă.

Atunci, unul dintre bărbaţi îi tăie calea.

- Eşti fiica bogătaşului care locuieşte în casa aia mare, nu? o întrebă el.

- Sunt grăbită, spuse ea, dând pinteni calului, aşa că vă rog să mă iertaţi dacă nu pot sta de vorbă cu voi.

- Dă-te jos! îi comandă unul dintre bărbaţii care se postaseră în dreptul ei, după care îi smulse frâul din mâini.

- Trebuie să mă întorc acasă fără întârziere, nu înţelegeţi? întrebă ea uitându-se când la unul, când la celălalt.

- Ciedeam că o să apari mult mai târziu, aşa că ne-ai scutit de o mulţime de timp...

- Nu înţeleg ce spuneţi... Şi lăsaţi-mi calul în pace... Sunt pe pământul tatălui meu, aşa că veţi fi pedepsiţi că aţi intrat pe o proprietate privată.

-- Ştim că suntem pe o proprietate privată, răspunse bărbatul care ieşise ultimul din casă. Cât eşti dispusă să ne dai, ca să plecăm?

în acel moment, ceilalţi izbucniră în râs.

Yolanda începu să tremure de frică.

Totuşi, continuă:

- Insist să-mi permiteţi să mă întorc acasă. Dacă doriţi mâncare sau bani, voi trimite pe cineva să vă aducă ce aveţi nevoie.

Bărbatul care ţinea calul de căpăstru izbucni din nou în râs.

- Nu vrem banii tăi.

Yolanda începu să tremure şi mai tare, pentru că-şi dădu brusc seama ce intenţii au.

Căzuse în cursă.

Dar cum ar fi putut să-şi închipuie că banda care provocase atâtea nelegiuiri în sat se ascundea în pădure?

îşi dădu seama că nu va putea trata cu ei.

„Ce mă voi face acum?" se întrebă ea cu disperare.

Până va observa tatăl ei vitreg că nu e de găsit nicăieri, va trece destul timp.

Bărbaţii care-i apăruseră în drum erau nişte brute, se gândi ea, cu inima înfricoşată.

în momentul următor, omul care ţinea frâiele trase calul mai departe, spre deschiderea unei mine părăsite.

Yolanda trecuse de multe ori pe acolo, în plimbările ei...

Probabil doreau s-o facă prizonieră şi s-o închidă acolo...

- Dă-te jos! îi spuse bărbatul care stătea în stânga calului.

- De ce? Ce doriţi de la mine?

- Va trebui să scrii o scrisoare bogatului tău tată.

Pe urmă, cel care părea să fie şeful bandei, intră în mină.

- Dar... ce se va întâmpla cu calul meu? întrebă Yolanda după o ezitare, dându-se jos de pe spinarea lui Chestnut.

- îl vom trimite înapoi acasă, cu scrisoarea scrisă de tine, spuse cel din stânga ei.

Yolanda îşi mai privi o dată calul, apoi se lăsă condusă în mină.

Imediat ce intră înăuntru, realiză că aici era lăcaşul bandei de hoţi, pentru că erau foarte multe obiecte de tot felul.

De asemenea, pe un raft improvizat se afla o călimară şi tocuri pentru scris, alături de un teanc de foi albe.

Şeful se opri în faţa raftului, apoi puse o foaie pe o bucată de lemn din apropierea acestuia, şi-i dădu Yolandei un toc a cărui peniţă o înmuie mai întâi în cerneală :

- Vei scrie ce îţi voi dicta eu. Să nu încerci să mă păcăleşti.

Yolanda nu-i răspunse, dar luă tocul.

- Scrie-i tatălui tău că eşti prizoniera noastră şi că vrem zece mii de lire ca să te eliberăm.

Yolanda îl privi încruntată :

- NU are atât de mulţi bani! în orice caz, nu aici...

- Ştiu, dar are destul timp până la căderea întunericului să meargă la Londra şi să se întoarcă aici cu banii.

- Dacă refuză ? întrebă Yolanda, muşcându-şi buzele.

- Atunci, te vom ucide şi îţi vom da hoitul corbilor.

- Tatăl meu o să mă găsească şi o să vă pedepsească înainte să vă puneţi planul în aplicare.

Şeful râse, răguşit.

- Cum îi va trece prin minte să te caute într-o mină părăsită ?

Yolanda fu nevoită să accepte că avea dreptate.

Astfel, începu să scrie încet, în timp ce lacrimile îi înceţoşau ochii...

„ Dragul meu tătic,

Am fost capturată în pădurice, în timp ce mă plimbam cu Chestnut, de către banda de hoţi care a operat în sat... Acum sunt prizonieră... Pentru eliberarea mea ţi se cer zece mii de lire."

Hoţul care îi ordonase să scrie se uita tot timpul peste umărul ei, aşa că acum îi spuse rânjând:

- Scrie-i să lase banii sub piatra de lângă poarta de la intrarea în pădurice.

Realizând că trebuia să se supună, Yolanda adăugă cele ordonate de şeful bandei şi încheie:

„Te rog, salvează-mă, tăticule... îmi pare rău că ţi-am pricinuit acest necaz... Mi-e atât de frică"

Apoi Yolanda semnă scrisoarea.

Pe urmă lăsă tocul şi oftă adânc.

Şeful luă hârtia şi după ce citi cele scrise de Yolanda, o împături şi ieşi grăbit.

„Cum să scap de aici?” se întrebă Yolanda uitându-se cu disperare în jur.

„Cum?”

Numai o minune o putea salva din situaţia în care era, concluzionă ea, cu ochii în lacrimi.

Nu după mult auzi tropotul calului ei, pe urmă şeful bandei de hoţi se întoarse la ea.

- Vino cu mine... Avem un loc unde te poţi odihni.

Yolanda ezită o clipă, apoi îl urmă supusă.

Şi într-adevăr, la numai câţiva paşi de ei observă o îngrămădire de paie, acoperită cu o zdreanţă.

- Stai acolo, îi spuse şeful arătându-i locul cu pricina. Dacă vei încerca să fugi ş vei păţi ceva, nu va fi vina noastră.

- Voi rămâne aici, spuse Yolanda. Sper că armăsarul meu va ajunge cu bine acasă.

- Bineînţeles. O să-ţi dau ceva de mâncare, când ni se va aduce hrana.

- Mulţumesc, răspunse Yolanda, aşezându-se pe marginea grămezii de paie.

Bărbatul ieşi după aceea şi Yolanda se întrebă dacă tatălui ei îi va trece prin minte s-o caute acolo...

Poate va anunţa poliţia, îşi spuse ea şi vor căuta prin toate cotloanele din zonă...

Timpul trecea foarte încet şi se făcuse aproape amiază, după poziţia soarelui pe care Yolanda îl putea vedea printr-o deschidere în peretele stâncos...

Aşa cum îi promisese, „şeful" veni peste un timp şi-i aduse câteva sandvişuri cu şuncă şi o cană cu bere, luate probabil de la hanul din sat, pe care puseseră desigur stăpânire.

De afară răzbăteau până la ea vocile răguşite ale celorlalţi hoţi.

în timp ce începu să mănânce încet, Yolanda ciuli urechile pentru a auzi ce vorbeau.

- După ce vom avea banii, spunea unul dintre ei, vom pleca în străinătate...

- Şi unde ne vom duce? întrebă altul.

- în Franţa, răspunse cel care vorbise primul... Am auzit că acoloau o mâncare excelentă şi că femeile sunt de sute de ori mai apetisante decât ale noastre, continuă hoţul, după care râse gâjâit.

Urmară nişte glume vulgare, apoi izbucniră cu toţii în râs.

Yolanda încercă să-şi concentreze atenţia spre problemele ei, pentru a nu le mai acorda importanţă.

Astfel, orele trecură unele după altele, până când Yolanda îşi pierduse orice speranţă că va mai fi salvată.

Poate tatăl ei vitreg plecase să ia banii de la bancă, imediat ce primise scrisoarea de la ea.

Dar dacă hoţii îşi vor lua banii şi nu mă vor eliberai?

Gândul acesta o înspăimântă atât de mult încât simţi nevoia să se roage.

Soarele apusese de multă timp.

în curând vor apărea primele stele, se gândi ea.

Intr-adevăr, nu după multă timp zări prin spărtura din stâncă o stea.

în momentul următor, în depărtare se auzi lătratul nervos al unui câine.

Yolanda se ridică pentru prima dată de când era acolo şi se îndreptă spre intrarea în mină.

- Veniţi-i cumva de hac câinelui ăluia... Vom fi descoperiţi, îl auzi pe şeful hoţilor...

- Să-l împuşcăm? întrebă cineva.

- Ce prostii spui, replică şeful... Vrei să dăm de belea? Scăpaţi de el în alt mod... Dar repede!

Apoi, Yolanda îi auzi pe câţiva dintre hoţi îndepărtându-se în fugă de mină.

Capitolul 10

După un timp, câinele se auzi schelălăind, apoi se lăsă o linişte adâncă.

Pe urmă, cu un glas plin de satisfacţie, şeful spuse, răguşit:

- S-a zis cu el...

Dar după câteva minute, câinele se auzi lătrând din nou, mai tare decât înainte.

Curioasă, Yolanda ieşi afară şi se postă în faţa minei.

- Ce naiba fac nebunii ăia acolo? se auzi din nou vocea şefului.

- Probabil e un câine fioros şi nu le e uşor să-l omoare, se auzi o altă voce, din întuneric.

- Idioţii! urlă şeful. Unde e ciomagul meu? Mă duc acolo!

- Vin şi eu, spuse celălalt, fără entuziasm.

/

După câteva minute, Yolanda îi auzi plecând, aşa că se apropie de locul unde stătuseră hoţii.

Nu mică îi fu surpriza când găsi acolo o mulţime de pachete legate cu sfoară.

Probabil sunt lucrurile furate astăzi, îşi spuse ea şi se aşeză pe o piatră, aşteptând să vadă ce se mai petrece.

Câinele scoase în curând un urlet înfiorător, după care se lăsă din nou liniştea.

L-au omorât, se gândi Yolanda, înfiorată.

Pe urmă se uită cu atenţie în jur, întrebându-se dacă nu putea fugi de acolo, de vreme ce rămăsese singură.

„Nu, nu pot să fac asta", îşi spuse imediat. „Dacă mă vor găsi, mă vor omorî. Nu-mi rămâne decât să mă rog".

In clipa următoare, auzi paşi apropiindu-se, aşa că alergă din nou spre mină, temându-se să Nu o găsească hoţii acolo şi să se înfurie. Nu făcu însă nici doi paşi când se auzi strigată:

- Yolanda !

Când se întoarse, la lumina slabă a lunii îl văzu pe lordul Milborne, aşa că alergă imediat spre el.

- Ah, m-aţi găsit! ziseea îmbrăţişându-1.

- Nu te-au rănit, iubito, nu? întrebă el şi îşi lipi buzele de ale ei.

Apoi o sărută cu ardoare, ca şi cum ar fi aşteptat întreaga

viaţă să facă acest lucru.

Yolanda simţi că nu fusese niciodată mai fericită.

- Te-am găsit! Tu eşti cel pe care-l aşteptam, murmură Yolanda într-o pauză dintre două săruturi pasionale.

- Da, eu sunt, răspunse el şi o sărută cu şi mai multă pasiune.

După ce se sărutară câteva minute, lordul o îndepărtă uşor :

- Să mergem acasă, comoara mea... Mi-a fost atât de teamă că te-am pierdut.

- Ce s-a întâmplat cu banda de hoţi ?

- Au fost luaţi de poliţie. Vor fi arestaţi, desigur.

-Ah, mi-a fost atât de teamă, dar în adâncul sufletului am ştiut că tu vei fi cel care mă va salva. Au omorât câinele?

- Eu am fost câinele, dar din fericire, după cum vezi, sunt teafăr. Acum, hai să te duc acasă, altfel tatăl tău vitreg mă va certa că te-am ţinut atâta timp departe de el.

- El cum se simte? Unde e?

- Printre copacii de la intrarea în pădurice, cu armăsarii care ne vor ajuta să ajungem acasă.

- Dar cu hoţii cum aţi procedat?

- I-am prins rând pe rând în cursă, apoi i-am legat şi i-am vârât în duba poliţiei.

- Ah, numai tu şi cu tatăl meu vitreg aţi fi putut să

prindeţi aşa de repede această bandă de hoţi atât de periculoşi.

A

- Iţi promit că nu vei mai fi niciodată într-o situaţie atât de îngrozitoare, draga mea, spuse lordul.

Se opri o clipă şi o privi în lumina lunii.

- Mă iubeşti? o întrebă apoi, pe un ton plin de tandreţe.

- Nu mi-am dat seama că e dragoste ceea ce simt pentru tine până nu m-ai sărutat, răspunse ea râzând. Dar eşti exact aşa cum m-am rugat să fie iubitul meu şi Dumnezeu mi-a îndeplinit rugămintea.

- Şi rugăciunile mele au fost ascultate, Yolanda. Am jurat să nu mă însor niciodată până nu voi găsi o dragoste cum este dragostea noastră, îi mărturisi el, întărind cele spuse cu un alt sărut plin de pasiune.

Pe urmă o luă de mână şi alergară împreună spre copacii de la intrarea în pădure.

Când ajunseră acolo, Yolanda văzu cei trei cai pregătiţi să-i ducă la casa domnului Garrack şi scoase un strigăt de bucurie.

Apoi, tatăl ei vitreg ieşi din umbra unui copac şi se îndreptă spre ea.

Văzându-1, Yolanda alergă spre el şi i se aruncă la piept.

- M-aţi salvat, tăticule! Sunt fericită că Nu a trebuit să daţi hoţilor banii pe care i-au cerut.

- Aş fi preferat să rămân lefter decât să te pierd, răspunse domnul Garrack. Dar trebuie să-i mulţumim lui Alan pentru ideea genială pe care a avut-o.

- Sunt foarte fericit că a dat rezultate, răspunse lordul. Mă tem însă că te va costa destul de mult faptul că ţi-am dat această idee, adăugă el râzând.

Domnul Garrack îl privi surprins.

- Vreau să mi-o dai pe Yolanda de soţie, continuă lordul. Nu mai pot să trăiesc fără ea.

- Da? făcu Oliver Garrack, şi mai surprins.

- II iubesc, tăticule, interveni Yolanda.

- Atunci, sunt fericit să vă dau binecuvântarea, răspunse domnul Garrack. Să mergem acasă şi să sărbătorim.

Lordul o luă pe Yolanda în braţe şi o ridică pe spinarea lui Chestnut, care fornăi ca şi cum ar fi vrut să-i spună că era fericit s-o revadă.

Apoi, lordul Milborne încălecă pe Champion, iar domnul Garrack sări în şaua celuilalt cal.

- Iţi voi dărui calul pe care îl călăreşti acum, Alan, spuse el zâmbind. îl meriţi cu prisosinţă.

- Să fie într-un ceas bun! răspunse lordul, râzând.

- Amin, răspunse domnul Garrack, după care trecu în fruntea, pentru că ştia cel mai bine drumul.

Yolanda îl urmă, iar lordul după ea.

„Cât de fericită sunt acum şi cât de disperată am fost doar cu câteva minute mai devreme", se gândi Yolanda. „Viaţa e atât de surprinzătoare".

Când ajunseră la casa domnului Garrack, îi găsiră pe toţi servitorii în hol, aşteptându-i cu nerăbdare.

- Ah, iată-vă din nou acasă milady, exclamă Emily, fericită.

- Nu sunteţi rănită, nu? întrebă şi valetul tatălui ei vitreg.

- Sunt foarte bine, acum, răspunse Yolanda, datorită tatălui meu minunat şi lordului Milborne. Şi sunt fericită să fim din nou împreună, cu toţii.

- Sunt sigur că sunteţi înfometată, myilady, interveni şi bucătarul.

- Sunt, într-adevăr, răspunse râzând Yolanda.

- Cina vă aşteaptă, adăugă bucătarul. Am fost sigur că aceşti gentlemeni vă vor salva.

- Mai întâi vreau să ne aduci şampanie, spuse domnul Garrack. Vom bea cu toţii doar şampanie, seara asta.

Servitorii izbucniră în râs, fericiţi.

Yolanda şi lordul Milborne se luară de mână şi intrară în sufragerie.

- Cred că ar fi trebuit să mă schimb mai întâi, spuse Yolanda.

- Nu, nu e nevoie. Chiar aşa ciufulită şi cu hainele mototolite eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Te iubesc şi vreau să te sărut din nou.

- Acum, sunt sigură că trebuie să mă duc în camera mea şi să mă fac frumoasă pentru tine.

Şi, înainte ca el să poată spune ceva, Yolanda era deja în hol.

Emily o aştepta în dormitor, cu hainele de seară gata pregătite.

- Trebuie să fac o baie mai întâi, Emily.

Servitoarea fu de acord, aşa că pregăti repede cada cu apă caldă şi parfumată, pe care o puse ca de obicei lângă cămin.

După ce se îmbăie, Yolanda se şterse bine cu un prosop moale şi cald, apoi Emily o ajută să se îmbrace în cea mai frumoasă rochie de seară pe care o avea.

Apoi, Yolanda îşi aranjă părul proaspăt spălat şi alergă spre sufragerie.

După cină, când se retraseră în salon, lordul se grăbi să o întrebe:

- Cât de repede vrei să ne căsătorim, draga mea ?

- Cât de repede posibil, dar în biserica în care s-au căsătorit părinţii mei.

- Acesta e răspunsul pe care l-am aşteptat. Tu ce spui, Oliver?...

- Abia aştept să vă văd pe deplin fericiţi.

Atunci, mâine o voi anunţa pe regină că mă căsătoresc cu lady Yoianda Wood. Maiestatea Sa e naşa mea, aşa că ar fi foarte ofensată dacă nu va fi prima persoană care va afla că am fost prins în laţ...

- Dar eu Nu am făcut aşa ceva, râse Yoianda.

— Ştiu, di aga mea... Eşti cea mai deosebită tânără pe care am întâlnit-o.

Yoianda îl privi cu tandreţe... începând cu dimineaţa următoare, Yoianda şi tatăl ei vitreg începură pregătirile de nuntă, iar lordul Milborne plecă la castelul Windsor, să dea vestea reginei.

înainte de a pleca, le aduse însă la cunoştinţă că va sta doar o noapte acolo şi că dorea ca nunta să aibă loc imediat după întoarcerea sa.

Astfel, Yoianda şi domnul Garrack vor avea la dispoziţie doar două zile pentru pregătiri, îi anunţă el cu solemnitate, dai aceştia nu ferau speriaţi de o asemenea perspectivă.

De asemenea, lordul îi propuse Yolandei să-şi petreacă prima noapte împreună la casa lui, după care să plece în luna de miere în Spania.

- Ah, minunat, replică Yoianda, bătând din palme. Abia aştept să mergem la Madrid şi să vedem tablourile din Galeria naţională.

— Da... Şi eu abia aştept. Apoi vom face o croazieră pe

Mediterana, cu iahtul meu. Dacă o să te plictiseşti, ne vom

întoarce acasă.

- NU o să mă plictisesc niciodată cu tine, iubitule, asta-i

sigur.

- Nici eu cu tine, iubita mea. Noi nu ne înţelegem doar cu inima, ci şi cu minţile noastre.

- E adevărat.

- Bineînţeles că e adevărat, interveni domnul Garrack, care tocmai se apropia şi auzise ultimele fraze. Dragostea adevărată înseamnă şi duelul minţilor, adăugă el surâzând. Astfel, sentimentele rămân veşnic proaspete şi ne inspiră întreaga viaţă.

- Da, răspunse lordul. Asta am simţit că se întâmplă între mine şi Yolanda; de aceea vreau s-o păstrez lângă mine toată viaţa.

- Atunci, crezi că te voi putea ajuta şi în funcţia ta de

secretar de stat?

- Aş fi foarte fericit dacă vei dori acest lucru. Folosindu-ne amândoi minţile în rezolvarea problemelor pe care le voi avea îndeplinind această funcţie, rezultatele vor fi spectaculoase.

- Mi se pare foarte incitant ce mi-ai spus.

Biserica în care avu loc ceremonia era decorată cu o mulţime de flori albe.

YoJanda îmbrăcă cea mai frumoasă rochie albă pe care o găsise în garderoba ei, la care adăugă voalul şi trena de la rochia de mireasă a mamei sale, la căsătoria cu domnul

Garrack.

La această ţinută adăugă bijuteriile pe care le moştenise, iar rezultatul era de-a dreptul uimitor.

- Arăţi nemaipomenit, draga mea, îi spuse tatăl ei vitreg, când se întâlniră în hol pentru a merge împreună la capelă.

- Mulţumesc pentru compliment, tăticule. Şi eu vreau să-ţi spun ceva.

- Ce anume ?

- Vreau să-ţi mulţumesc din toată inima pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu voi uita niciodată acest lucru şi îţi voi fi mereu aproape. Ne vom vizita tot timpul, nu-i aşa ?

- Da. Asta am vrut să aud de la tine, draga mea, pentru că Nu aş putea suporta să te pierd, cum am pierdut-o pe mama ta.

- Nu te voi părăsi niciodată, tăticule. Am nevoie de tine în viaţa mea, chiar dacă îl voi avea pe Alan.

Domnul Garrack o sărută pe obraji, fericit.

- Viitorul tău soţ tocmai mi-a spus ceva ce te-ar impresiona. E un secret, dar vreau să-l cunoşti. Când s-a văzut cu regina, care bineînţeles l-a felicitat pentru alegerea făcută, i-a vorbit şi despre misiuneape care prim-ministrul mi-a încredinţat-o. Regina a fost şi de astă dată foarte mulţumită.

- Ah, sunt aşa de fericită, tăticule.

- Alan i-a vorbit şi de colecţia mea de tablouri, aşa că regina vrea să vină aici, să le vadă.

- Ah, e o mare onoare, tăticule!

- Şi mai e ceva... Dacă voi reuşi în operaţiunea cu frânele automate, regina mă va face cavaler.

- Ah, ce veste minunată. Sigur că vei reuşi, cum ai reuşit în toate până acum.

Zâmbetul domnului Garrack îi spuse imediat cât de fericit l-ar face acest fapt...

„într-adevăr”, se gândi Yolanda, “ar fi o încununare minunată a muncii sale asidue de ani de zile”.

De asemenea, Yolanda ştiu cu certitudine că tatăl ei vitreg nu va mai recurge niciodată la metode viclene pentru a-şi atinge scopul.

Va avea şi el principiile solide după care s-a guvernat tatăl ei bun, care a preferat să moară decât să le încalce.

Oricât de bârfit ar fi fost contele când câştiga la jocurile de noroc, ea ştia foarte bine că Nu a trişat niciodată.

- Mama ar fi fost foarte mândră de tine, tăticule, adăugă Yolanda, cu ochii în lacrimi.

- Da. Aşa cred şi eu. Şi ar fi fost la fel de mândră de tine şi de căsătoria ta. Deci, să mergem să-ţi întâlneşti viitorul soţ.

Yolanda surâse şi-l luă de braţ.

în aceeaşi zi, dar mult mai târziu, lordul Milborne îşi sărută pe frunte soţia aflată în braţele lui.

- Mă mai iubeşti? o întrebă el.

- Ah, nespus.. .Eşti toată lumea mea. Fac parte din tine acum, cum şi tu iaci parte din mine. Eşti soarele, apa, aerul şi cerul meu... Oriunde mă uit te văd doar pe tine, Alan.

- Asta voiam să-mi spui, zâmbi el, pentru că, iubita mea, simt că am fost împreună şi în altă viaţă, iar acum ne-am regăsit... Nu ne vom putea despărţi niciodată.

-Asta credea şi mama despre relaţia cu tatăl meu... Sunt convinsă că acum sunt din nou împreună.

- Aşa cum vom fi şi noi mereu... pentru eternitate. E ceva la tine care m-a făcut să mă îndrăgostesc imediat ce te-am văzut...

- Ce anume?

- E foarte greu să-ţi explic. Pentru că eşti aşa de frumoasă, inima şi toată fiinţa mea vibrează imediat când sunt lângă tine, dar mintea mă atenţionează că nu doar frumuseţea fizică mă atrage la tine, deşi eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Ochii tăi sclipesc de inteligenţă şi cred că asta m-a atras în primul

rând.

- Te iubesc şi te ador, spuse Yolanda, sărutându-l pe frunte. Iubirea mă va face să ştiu exact ce doreşte mintea ta de la mine şi asta se va întâmpla atâta timp cât mă vei iubi şi tu, pentru că iubirea neîmpărtăşită se ofileşte.

Lordul Milborne o cuprinse în braţe şi o strânse cu dragoste.

Apoi, când o făcu a lui, Yolanda simţi că o poartă în înaltul cerului şi că stelele încep să danseze în cinstea iubirii lor.

îşi aparţineau, nimeni şi nimic nu-i va mai putea despărţi vreodată.

Sfârşit.